

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
Навчально-науковий інститут № 3

В. Л. Костюк, Н. В. Федоровська, М. В. Пашковська

ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЯ
ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ
ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

Київ – 2021

Авторський колектив:

Костюк В. Л. – завідувач наукової лабораторії з проблем превентивної діяльності та запобігання корупції ННІ №3 Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник;

Федоровська Н.В. - старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем превентивної діяльності та запобігання корупції ННІ №3 Національної академії внутрішніх справ;

Пашковська М.В. – старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем превентивної діяльності та запобігання корупції ННІ №3 Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник.

Рецензенти:

Альошкін С.В. – начальник управління дільничних офіцерів поліції Департаменту превентивної діяльності Національної поліції України;

Куліков В.А. – завідувач кафедри поліцейського права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент.

Рекомендовано до друку науково-методичною радою Національної академії внутрішніх справ від 19 травня 2021 року (пр. № 9)

Публікація здійснена за підтримки Представництва Дитячого Фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні. Думки, висловлені в матеріалах, є позицією авторів і не обов'язково відображають політики та погляди ЮНІСЕФ

Запобігання та протидія домашньому насильству підрозділами Національної поліції [Текст]: метод. рек. / [В.Л. Костюк, Н.В. Федоровська, М.В. Пашковська]. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2021. 42 с.

У методичних рекомендаціях розкрито способи запобігання та протидії домашньому насильству, застосування норм адміністративного та кримінального законодавства до кривдників, а також механізм взаємодії суб'єктів, які здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі.

Наведено рішення Європейського суду та вітчизняна судова практика в сфері запобігання та протидії домашньому насильству. Подано алгоритм дій поліцейських при виявленні фактів домашнього насильства.

Розраховано на працівників підрозділів Національної поліції, здобувачів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, науково-педагогічних працівників, державних службовців, та інших фахівців, діяльність яких пов'язана з запобігання та протидією домашньому насильству та насильству за ознакою статі.

ЗМІСТ

1. АЛГОРИТМ ДІЙ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПРИ ВИЯВЛЕННІ ФАКТІВ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА	4
1.1. Виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них	5
1.2. Прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства	7
1.3. Інформування постраждалих осіб про їхні права, заходи і соціальні послуги, якими вони можуть скористатися	18
2. ЗАСТОСУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАХОДІВ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ	23
2.1. Винесення термінових заборонних приписів стосовно кривдників	24
2.2. Взяття на профілактичний облік кривдників та проведення з ними профілактичної роботи в порядку, визначеному законодавством.....	26
2.3. Здійснення контролю за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії.....	30
3. ВЗАЄМОДІЯ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ ЗАХОДИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ	31

1. АЛГОРИТМ ДІЙ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПРИ ВИЯВЛЕННІ ФАКТІВ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Реагування на факти домашнього насильства здійснюється підрозділами Національної поліції України в межах їх повноважень визначених Законом України «Про Національну поліцію».

До повноважень уповноважених підрозділів органів Національної поліції України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству належать:

1) виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них;
2) прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі розгляд повідомлень, що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, вжиття заходів для його припинення та надання допомоги постраждалим особам з урахуванням результатів оцінки ризиків у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спільно з Національною поліцією України;

3) інформування постраждалих осіб про їхні права, заходи і соціальні послуги, якими вони можуть скористатися;

4) винесення термінових заборонних приписів стосовно кривдників;

5) взяття на профілактичний облік кривдників та проведення з ними профілактичної роботи в порядку, визначеному законодавством;

6) здійснення контролю за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії;

7) анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, а також вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством;

8) взаємодія з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

9) звітування центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, про результати здійснення повноважень у цій сфері у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

2. Уповноважені підрозділи органів Національної поліції України здійснюють повноваження у сфері запобігання та протидії домашньому насильству з урахуванням міжнародних стандартів реагування правоохоронних органів на випадки домашнього насильства та оцінки ризиків.

Поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи¹.

1.1. ВИЯВЛЕННЯ ФАКТІВ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА ТА СВОЄЧАСНЕ РЕАГУВАННЯ НА НИХ

До основних повноважень поліції відповідно до ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію» належать заходи запобігання та протидії домашньому насильству або насильству за ознакою статі (п.18).

Згідно покладених на неї завдань поліція здійснює:

- виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них, а саме вживає заходів для запобігання та протидії домашньому насильству або насильству за ознакою статі;

- вживає всі можливі заходів для надання невідкладної, зокрема домедичної і медичної, допомоги особам, які постраждали внаслідок кримінальних чи адміністративних правопорушень, нещасних випадків, а також особам, які опинилися в ситуації, небезпечній для їхнього життя чи здоров'я²;

Поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи.

За фактом вчинення домашнього насильства поліцейський уповноваженого підрозділу органу Національної поліції України здійснює оцінку ризиків, шляхом спілкування/бесіди з постраждалою від такого насильства особою або її представником, з'ясування обставин конфлікту та виявлення чинників і умов, які створюють або можуть створювати небезпеку для цієї особи.

За результатами оцінки дій кривдника, які свідчать про ймовірність настання летальних наслідків та загальної оцінки ситуації з метою виявлення вірогідності продовження чи повторного/систематичного вчинення домашнього насильства, настання тяжких або особливо тяжких наслідків його вчинення, а також смерті такої особи³.

Проблеми розмежування домашнього насильства із суміжними складами кримінальних правопорушень.

Найчастіше виникає потреба розмежувати домашнє насильство та заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості. Тут виникає проблема відмінності у підходах до кваліфікації випадків домашнього фізичного насильства чи то як множинності злочинів, чи як одиничних злочинів. Незважаючи на розроблені наукою кримінального права правила і рекомендації щодо кваліфікації злочинів, під час їх відмежування від суміжних органи досудового розслідування і суди й досі іноді допускають неправильну кваліфікацію сукупності злочинів, передбачених статтями 125 та 126-1 КК України. Зауважимо, що для вирішення цієї ситуації варто керуватися розумінням того, що склад злочину, передбачений статтею 126-1 КК України, є складеним, а заподіяння тілесних ушкоджень є вмотованим до його

² Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

³ Порядок проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства: затв. наказом Міністерства соціальної політики України та Міністерства внутрішніх справ України від 13.03.2019 № 369/180. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0333-19>.

¹ Протидія домашньому насильству // Офіційний сайт Національної поліції: <https://www.npu.gov.ua/gromadyanam/protidiya-domashnomu-nasilstvu-main/protidiya-domashnomu-nasilstvu.html>

об'єктивної сторони. Саме тому потреба у додатковій кваліфікації за правилами сукупності виникає лише в тих випадках, коли санкції статей, що передбачають відповідальність за заподіяння тих чи інших тілесних ушкоджень, є такими ж само або більш суворими, ніж санкція ст. 126-1 КК України. Таким чином, за сукупністю із ст. 126-1 КК України можуть бути кваліфіковані злочини, передбачені ч. 2 ст. 126, статтями 121, 122 КК України тощо. Це ж стосується і незаконного позбавлення волі як прояву фізичного насильства (ст. 146 КК України). Водночас погроза вбивством (ч. 1 ст. 129 КК України), експлуатація дітей (лише щодо діянь, передбачених ч. 1 ст. 150 КК України, як прояв економічного домашнього насильства) охоплюються ст. 126-1 КК України. Сексуальне насильство – ні, воно завжди потребує окремої (а не додаткової) кваліфікації за статтями 152–154, 156 КК України.

Також проблемним питанням є розмежування кримінального домашнього насильства та ухилення від сплати аліментів на утримання дітей (ст. 164 КК України) чи непрацездатних батьків (ст. 165 КК України). У науці та практиці справедливо висловлюється думка, що злісне ухилення від сплати аліментів цілком можна розглядати як прояв економічного насильства. Проте це не дає підстав уважати, що такі дії охоплюються статтею 126-1 КК України чи вимагають кваліфікації за сукупністю цієї статті зі ст. 164 чи 165 КК України. Натомість слідча та судова практика в низці випадків вдається до кваліфікації за сукупністю, порушуючи принцип неможливості подвійного інкримінування.

Під час вирішення цього питання варто відштовхуватися від правила про кваліфікацію в разі конкуренції загальної та спеціальної норм. Норми статей 164 та 165 КК України є спеціальними щодо загальної, зафіксованої у ст. 126-1 КК України, а тому мають застосовуватись тільки вони, без сукупності⁴.

Що ж до визнання поняття «злочин, пов'язаний із домашнім насильством» оціночним, то з цього приводу необхідно відзначити, що оціночним поняттям слід визнавати суспільну небезпечність злочину, пов'язаного з домашнім насильством.

Зміст же поняття «злочин, пов'язаний із домашнім насильством» чітко визначений і окреслений вище.

З урахуванням сказаного варто підкреслити, що не кожна сварка у сім'ї є домашнім насильством і не кожен акт домашнього насильства є злочином. Вельми значущим у теорії і практиці стає питання розмежування ст. 173-2 КУпАП «Вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування» зі змінами, внесеними Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» від 07.12.2017 р., та ст. 126-1 КК України «Домашнє насильство».

Думається, що загальні підходи, вироблені кримінально-правовою наукою, що стосуються розмежування злочинів та адміністративних правопорушень за ступенем суспільної небезпечності, достатньо вдало можуть працювати у даній області і підкреслюють важливість і практичну цінність категорії «суспільна небезпечність», необґрунтовані нападки на яку останнім часом є нерідким явищем у науково-практичному просторі.

Для визнання певного правопорушення злочином необхідно говорити про достатньо високий ступінь суспільної небезпечності, тривалість, інтенсивність, можливо, комбінування декількох форм насильства тощо. Очевидно, що вирішити проблему домашнього насильства можна лише за умови консолідованого фронту боротьби з ним, з'ясування переваг у використанні спеціалізованих контекстів перед загальними підходами. Домашнє насильство актуалізує пошук балансу між кримінальним та іншими галузями права. Бачення того, що боротьба з домашнім насильством потребує забезпечення як негайного захисту, так і довгострокового, артикулює необхідність пошуку оптимальних правових рамок для зниження рівня розповсюдженості насильства, визначає потребу в інших правових інтервенціях, окрім кримінально-правової.

Пропорційність кримінально-правової «відповіді» на домашнє насильство вимагає встановлення розумного співвідношення між метою, яка має бути досягнута, та засобами її досягнення. В цьому контексті розроблений в доктрині та практиці ЄСПЛ тест на пропорційність втручання держави в реалізацію прав особи є надзвичайно важливим у справах про домашнє насильство для практики національних судів. Не менш значущим в частині визначення пропорційності є також і балансувальний тест, який передбачає судовий розгляд, при якому суддя оцінює відносну важливість різноманітних факторів, що мають значення для вирішення справи⁵.

1.2. ПРИЙОМ І РОЗГЛЯД ЗАЯВ ТА ПОВІДОМЛЕНЬ ПРО ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі розгляд повідомлень, що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, вжиття заходів для його припинення та надання допомоги постраждалим особам з урахуванням результатів оцінки ризиків у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спільно з Національною поліцією України.

Звернення від громадян надходять до органів (підрозділів) поліції у вигляді листів, під час їх особистого прийому посадовими особами (додаток 2, 3), з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку або за допомогою засобів телефонного зв'язку через контактні центри, телефонні «гарячі лінії»⁶.

У разі надходження за скороченим номером телефону «102» заяви або повідомлення про правопорушення або подію посадова особа зобов'язана:

⁵ Злочин, пов'язаний з домашнім насильством: правові проблеми та практичні рекомендації (20.01.2020). URL: https://jurliga.ligazakon.net/ua/analytics/192450_zlochyn-povyazaniy-z-domashnim-nasilstvom-pravov-problemi-ta-praktichn-rekomendats

⁶ Порядок розгляду звернень та організації проведення особистого прийому громадян в органах та підрозділах Національної поліції України: затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 15.11.2017 № 930. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1493-17>.

⁴ Юрій Орлов. Проблеми кримінально-правової кваліфікації домашнього насильства. Право і безпека – Право и безопасность – Law and Safety. 2020. № 4 (79). URL: <http://pb.univd.edu.ua/index.php/PB/article/view/420/306>

1) забезпечувати протягом двох хвилин прийняття від заявника інформації про правопорушення або подію та її внесення до системи ІППІ (Інформаційний портал Національної поліції України)⁷.

Строк може бути збільшено з об'єктивних причин (алкогольне сп'яніння, хвилювання, мовні вади заявника, ненадання вичерпної відповіді на запитання тощо). У разі необхідності негайного реагування на правопорушення або події внесення та збереження інформації здійснюється раніше встановленого строку;

2) під час спілкування із заявником дотримуватися принципів професійної етики та моралі.

Оператори служби «102», що відповідають на виклики повинні бути ознайомленими із специфікою та механізмами реагування на випадки домашнього насильства та гендерного зумовленого насильства⁸;

3) при надходженні повідомлень про факти вчинення **домашнього насильства, злочинів проти статевої свободи та статевої недоторканості**, а також інших злочинів:

- ім'я та прізвище;

- адресу;

- форму (форми) насильства, кількість учасників конфлікту, їх фізичний і психологічний стан;

- необхідність надання медичної допомоги учасникам конфлікту (виклик медичних працівників);

- присутність дітей під час конфлікту;

- наявність на місці конфлікту зброї (боєприпасів) і можливості її застосування, а також інших загроз життю та здоров'ю громадян;

- участь учасників конфлікту (кривдника) в антитерористичній операції (операції Об'єднаних сил);

2) перевірити бази даних щодо перебування осіб, які мешкають за вказаною адресою, на профілактичних обліках (психічно хворий, наркоман, раніше судимий, особа, яка вже притягувалася до відповідальності за вчинення домашнього насильства) та з'ясувати наявність у них зареєстрованої вогнепальної зброї;

3) визначити та розподілити основні завдання кожного працівника поліції на місці події;

4) попередньо відпрацювати спільні дії в разі застосування фізичної сили, спеціальних засобів і зброї.

Поліцейські після прибуття на місце події уживають передбачених законодавством заходів щодо припинення домашнього насильства, дотримуючись при цьому заходів особистої безпеки.

У разі звернення заявника мовою, якою не володіє посадова особа, уповноважена на здійснення прийому, опрацювання та реєстрації заяв і повідомлень

громадян про правопорушення або події, ужити заходів щодо **залучення іншого працівника, який володіє іноземною мовою** (за можливості в режимі конференції). При **відсутності таких** працівників зачитати англійською мовою інформацію, спрямовану на встановлення даних заявника (прізвище, ім'я, по батькові, дата народження, місце проживання (перебування), місце перебування, суть події, про яку заявник хоче повідомити, а також роз'яснення, що його повідомлення буде записано **та після перекладу йому зателефонують**.

За наявності технічної можливості увімкнути заздалегідь записане вербальне повідомлення (роз'яснення) порядку дій заявника.

З огляду на практику Європейського суду з прав людини (п. 4 справи «Левчук проти України») у разі відмови потерпілих від своїх скарг, поліцейські зобов'язані оцінювати тяжкість ситуації з метою пошуку належного її врегулювання, а також здійснення всебічного аналізу ризиків, з якими вони проживають жити⁹ (додаток 8).

Правове значення даного рішення ЄСПЛ полягає у тому, що фактично суд запропонував матрицю аргументації для національних судів у справах щодо домашнього насильства, а головне – це рішення вкотре нагадало про захист прав людини та основоположних свобод й те, що суди мають надавати пріоритет правам жінок на життя та фізичну і психічну цілісність порівняно з правами кривдників й використовувати причини гендерного насильства.

Рекомендований час прибуття наряду поліції на місце події з моменту призначення наряду для реагування на правопорушення або подію (з урахуванням середньої швидкості руху автомобіля 40-50 км/год) складає:

1) у межах міста:

до 7 хвилин - при перебуванні наряду в зоні оперативного реагування;

до 10 хвилин - якщо залучено наряд з іншої (сусідньої) зони обслуговування;

2) у сільській місцевості:

до 20 хвилин - при перебуванні наряду в зоні оперативного реагування;

до 40 хвилин - якщо залучено наряд з іншої дільниці.

Цілодобове оперативне реагування на повідомлення про правопорушення або події здійснює сектор реагування патрульної поліції (СРПП) - підрозділ патрульної поліції, який у межах компетенції здійснює їх розгляд, а також комплекс превентивних заходів шляхом патрулювання території обслуговування, виявлення та припинення правопорушень, застосування поліцейських та інших заходів.

Виявлення, фіксація, вилучення слідів кримінального правопорушення, речових доказів, що мають значення для кримінального провадження здійснює слідчо-оперативна група (СОГ)¹⁰.

⁷ Інструкція з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України: затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 27.04.2020 № 357 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0443-20#n7>.

⁸ Протидія домашньому насильству практичний посібник для поліцейських. Ентоні Вілліс, Ольга Калашник <https://fm.coe.int/cvavgu-jan2018-4-ua-web/16807874e0>.

⁹ Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Левчук проти України» (заява № 17496/19) від 03.09.2020. URL: <https://rm.coe.int/case-of-levchuk-v-ukraine-in-ukrainian-upd/16809fdc12>

¹⁰ Інструкція з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України: затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 27.04.2020 № 357 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0443-20#n7>.

Мобільні групи з реагування на факти вчинення домашнього насильства

На факт вчинення домашнього насильства реагує мобільна група з реагування на факти вчинення домашнього насильства (далі – МГР). Вказані мобільні групи створені у всіх обласних центрах та великих містах (загальна кількість - 55). МГР реагує на виклики пов'язані із вчинення домашнього насильства та вживає всіх необхідних заходів щодо припинення правопорушення, його документування та забезпечення безпеки потерпілої особи.

Успіхом у цій сфері можна назвати досягнення системи закритого циклу – коли особа отримує комплексний захист: оперативну реакцію після звернення на лінію 102, конфіденційність, професійних працівників, супровід до безпечної інфраструктури, надання потрібної медичної, психологічної та правової допомоги.

Діяльність МГР є сучасним засобом у боротьбі з проявами домашнього насильства. Співробітники мають повноваження вживати відповідні заходи відносно кривдників, зокрема складати протоколи про адміністративне правопорушення, ставити на превентивні обліки поліції, виносити термінові заборонні приписи тощо. Поліцейські, які входять до складу груп реагування, пройшли відповідне навчання. Наприклад, реальна змога застосовувати спеціальний захід – винесення термінового заборонного припису (далі припис), який складається за результатами оцінки ризиків. Під час вирішення питання про винесення припису надається пріоритет *захисту постраждалої особи*. **Якщо кривдник є власником квартири**, у якій він проживає із жертвою, а до нього застосовується захід «заборона на вхід та перебування в місці проживання (перебування) постраждалої особи» та/або «зобов'язання залишити місце проживання (перебування) постраждалої особи» то не зважаючи на його майнові права, кривдник має виконати умови термінового заборонного припису.

У разі їх порушення відносно кривдника складається протокол про адміністративне правопорушення за ст. 173-2 КУпАП, а коли вбачається системність (як правило це тотожні діяння, об'єднані спільним умислом та які було вчинено тричі та більше разів) кривдник притягається до кримінально відповідальності за ст. 126-1 КК України.

Слід зазначити, що припис не може містити вищевказаний заходи, якщо кривдником є особа, яка на момент його винесення не досягла вісімнадцятирічного віку та проживає спільно із потерпілою особою. Кривдник, відносно якого винесено припис з необхідністю залишити місце спільного проживання (перебування) із жертвою, повинен надати інформацію про своє тимчасове місце перебування до відповідного відділу поліції, на території обслуговування якого було вчинено домашнє насильство. Інформація повинна фіксуватися в Журналі реєстрації повідомлень про місце тимчасового перебування кривдника. Умисне ненадання вказаної інформації є адміністративним правопорушенням передбаченим ст. 173-2 КУпАП¹¹.

Поліцейські *після прибуття на місце події* уживають передбачених законодавством заходів щодо припинення домашнього насильства, дотримуючись при цьому заходів особистої безпеки.

Згідно з п. 2 ст. 10 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому

насильству» поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням вчинюваного акту домашнього насильства, в разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи.

Для забезпечення *особистої безпеки* поліцейські зобов'язані:

- контролювати поведінку учасників конфлікту на місці події, зосереджуючись на можливих загрозах;

- перебувати в межах візуального (вербального) контакту один з одним;

- мати систему власних умовних знаків (жестів, слів тощо), за допомогою яких можна передавати необхідну інформацію, приховану від оточуючих.

На місці події поліцейському слід звертати увагу на:

- сліди насильства (наприклад, кров, синці, рани, опіки, вирване волосся);

- стан учасників конфлікту (алкогольне чи наркотичне сп'яніння, ознаки переляку, тремтіння рук чи всього тіла, емоційна неврівноваженість, роздратування, плач, апатія);

- стан житлового приміщення (сліди крові, розбиті предмети побуту, розкидані речі, розбиті меблі, вікна, розірваний одяг тощо);

- види знарядь чи засобів, якими могли бути спричинені ушкодження.

Під час візуального огляду помешкання, перш за все слід звертати увагу на наявність:

- місце можливого укриття кривдника, або інших осіб, що можуть здійснити раптовий напад на працівника поліції;

- місце переховування доказів вчинення домашнього насильства, зброї та інших предметів, якими може бути завдано шкоди життю або здоров'ю поліцейського, правопорушника чи оточуючим;

- додаткових виходів з приміщення, відкритих вікон на нижніх поверхах, через які правопорушник може втекти або позбавитися речових доказів;

- ознак перебування собак, яких правопорушник може використати для нападу на поліцейського;

- місць (приміщень), які можуть бути використані для ізоляції учасників сімейного конфлікту або укриття працівників поліції від нападу правопорушника, у тому числі із використанням зброї.

Для обмеження доступу до таких предметів доцільно:

- збільшити відстань між кривдником і цими предметами або ізолювати його в іншому приміщенні;

- перевести правопорушника у таке місце, щоб він знаходився до них спиною;

- прибрати такі предмети особисто або за допомогою постраждалої особи.

На початку розбору ситуації поліцейські мають встановити осіб, які є учасниками конфлікту та за можливості розвести сторони та дітей у різні приміщення.

При підтвердженні факту домашнього насильства поліцейські працюють окремо з постраждалою особою та кривдником.

¹¹ Бахасва А.С. Мобільна група у межах пілотного проєкту «Поліна» як ефективний інструмент реагування на факти вчинення домашнього насильства. Харківський національний університет внутрішніх справ: 25 років досвіду та погляд у майбутнє (1994–2019pp.). Харків, 2019. С. 55-56.

З метою недопущення конфліктної ситуації на місці вчинення домашнього насильства поліцейський:

- ураховує стан кожного учасника конфлікту;
- обирає сприятливу ситуацію і дає можливість сторонам конфлікту спокійно висловити причини виникнення конфлікту, не перебиваючи їх;
- проводить бесіду без упередженого ставлення, критично ставиться до отриманої інформації, уникаючи провокування таких психологічних станів, як ревності, помста, заздрість, приниження, користь тощо;
- не використовує провокаційні прийоми (наприклад, розголошення чи повідомлення окремій особі про інтимні стосунки сторін конфлікту);
- виступає як сторонній, не підтримуючи жодного учасника конфлікту, але наголошуючи на своєму офіційному статусі особи, яка зобов'язана з'ясувати ситуацію і має відповідні повноваження припинити домашнє насильство¹².

РОБОТА З КРИВДНИКОМ

Поліцейський повинен пам'ятати, що кривдник:

- дуже часто видає себе за спокійну людину, яка не розуміє, чому було викликано поліцію, тобто на тлі збудженості постраждалих осіб він може виглядати врівноважено;
- може вдавати себе за жертву та перекладати відповідальність за скоєне на постраждалу особу, аргументуючи це тим, що сама (сам) напросилася (вся);
- може контролювати постраждалу особу через висловлювання, мову жестів та інші ледве помітні елементи їхніх стосунків (особливо це стосується дітей) і таким чином впливати на розповідь постраждалої особи поліції.

Дії поліцейського при контакті з кривдником:

- заспокоїти особу (якщо вона поводить себе агресивно) та встановити контакт для проведення подальшої розмови (бесіди);
- не піддаватися на можливі провокації з боку кривдника;
- провести бесіду про відповідальність за вчинення домашнього насильства відповідно до законодавства України та роз'яснити у чому саме полягає протиправність дій;
- поінформувати кривдника про спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству, які можуть застосовуватись до нього.

У разі наявності ознак складу кримінального правопорушення до прибуття СОГ:

- забезпечити охорону місця події, збереження слідів учиненого кримінального правопорушення та в разі необхідності організувати надання невідкладної медичної допомоги потерпілим особам;
- з'ясувати обставини вчиненого кримінального правопорушення, установити свідків, очевидців події, прикмети правопорушників, збір інших відомостей, що можуть бути використані як докази;

- інформувати уповноваженого працівника чергової частини органу, підрозділу поліції про обставини вчинення кримінального правопорушення та осіб, які його вчинили, для вжиття невідкладних заходів щодо їх затримання.

З прибуттям СОГ негайно інформувати слідчого про одержані дані щодо обставин учинення кримінального правопорушення та осіб, які його вчинили, для їх подальшої фіксації шляхом проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій.

РОБОТА З ПОСТРАЖДАЛОЮ ОСОБОЮ

Дії поліцейських стосовно постраждалої особи:

- якщо в особи наявні фізичні ушкодження, надати домедичну допомогу, викликати бригаду швидкої медичної допомоги з обов'язковим зазначенням кількості постраждалих осіб;
- поінформувати про можливість написання заяви щодо вчинення правопорушення;
- у випадках згоди, зважаючи на фізичний та психологічний стан постраждалої особи, слід прийняти заяву на місці події та передати її до територіального (відокремленого) органу поліції для реєстрації та вжиття подальших заходів;
- якщо особа відмовляється писати заяву, повідомити її про можливість звернення в подальшому до територіального (відокремленого) органу поліції для написання такої заяви;
- поінформувати постраждалу особу та/або її представника (у разі коли такий представник не є кривдником) про її права та соціальні послуги, якими вона може скористатися, можливість відшкодування кривдником завданих матеріальних збитків і шкоди, заподіяної фізичному та психічному здоров'ю, винесення щодо кривдника термінового заборонного припису, можливі процесуальні рішення, пов'язані з розглядом факту вчинення стосовно неї насильства, у тому числі пов'язані із затриманням, арештом кривдника або його звільненням.

Правила спілкування з постраждалою особою:

- бесіду (розмову) з постраждалою особою слід проводити наодинці, завіривши про конфіденційність її проведення та отриманої інформації;
- виявляти повагу та розуміння, не піддаватися так званому першому враженню;
- переконати постраждалу особу, що поліцейський знаходиться та місці події, щоб допомогти;
- враховувати, що постраждала особа може боятися розмовляти з поліцейськими в присутності кривдника через страх майбутнього покарання;
- уважно вислухати розповідь про подію, що сталося;
- виявляти терпіння: переляк чи наслідки травм можуть відобразитися у поведінці постраждалої особи, вона може погано чути, не відразу розуміти питання;
- не звинувачувати постраждалу особу в тому, що сталося, запевняти, що насильству немає виправдання, а законодавство на її боці;
- не покладати на постраждалу особу відповідальність за подальшу долю кривдника;
- повідомити, що надалі сім'ю може відвідати поліцейський або представник соціальної служби з метою перевірки стану безпеки постраждалої особи;

¹² Протидія домашньому насильству органами Національної поліції: метод. посіб. / С.В. Альошкін, О.В. Даценко, К.Л.Бугайчук, Т.М. Малиновська, К.Ю. Шеремет. Харків: Харк. Нац. ун-т внутр. справ. 2019. 93 с. С. 25-28.

- поліцейському слід мати при собі листівки з кваліфікованим роз'ясненням прав постраждалої особи, інформацією щодо можливості отримання нею допомоги, а також про місцезнаходження осередків організацій, до яких можна звернутися за допомогою та підтримкою.

Обов'язково необхідно рекомендувати постраждалій особі (її представнику) написати заяву. Поліцейському слід зауважити, що замовчування фактів домашнього насильства та недбалість у ставленні до власної безпеки може призвести до погіршення ситуації і становити загрозу і життю та здоров'ю.

Учинення будь-яких насильницьких дій у присутності дітей або недієздатних осіб вважається психологічним насильством відносно них та її передбачає відповідне реагування поліцейських без написання відповідної заяви.

Для налагодження позитивного контакту з дитиною - свідком домашнього насильства слід дотримуватися таких правил:

- *звертатися до дитини відповідно до її імені;*
- намагатися створити безпечну атмосферу, висловлювати позитивне доброзичливе ставлення до дитини;
- говорити повільно, чітко, спокійним голосом;
- використовувати просту, зрозумілу мову;
- часто виражати свою зацікавленість дитиною жестом (хитанням головою) або інтонацією;
- переконати дитину, що вона є партнером у розмові, що її розповідь є важливою;
- підтримувати зоровий контакт без надмірного, безперервного спостереження за дитиною;
- перепитати дитину, якщо не зрозумієте її висловлювань;
- якщо дитина довгий час не відповідає на запитання, спробувати сформулювати його інакше;
- гідно оцінити зусилля дитини, яка дає пояснення, але **не хвалити за конкретні відповіді, не обіцяти винагороди;**
- для того щоб дитина розповідала про себе, слід показати готовність відкрити частину свого приватного життя, щоб стати для неї більш реальною, ближчою людиною (наприклад, запитуючи про тварин, розкажіть, яку тваринку ви мали в дитинстві або яка є у вас тепер).

Для ефективного спілкування з дитиною бажано:

- не порушувати її фізичного простору (безпечна відстань);
- не підганяти, дати час обдумати свої відповіді;
- не оцінювати її висловлювання;
- не реагувати здивуванням на шокуючі висловлювання;
- не коментувати описуваних ситуацій згідно з уявленнями дорослих (наприклад, це було небезпечно для тебе або це, мабуть, було для тебе жакливим);
- не давати обіцянок, яких ви не зможете виконати;
- не оцінювати близьких їй осіб;
- залишатися спокійним у разі прояву негативних емоцій: плач, крик, істерика.

Опитувати дитину-свідка або дитину, постраждалу від домашнього насильства, доцільно у присутності особи, якій дитина довіряє. Відповідно до ст. 33 Закону України «Про Національну поліцію» проведення опитування неповнолітніх допускається лише за участі батьків (одного із них), іншого законного представника або педагога¹³.

ОЦІНЮВАННЯ ВІРОГІДНОСТІ ПРОДОВЖЕННЯ ЧИ ПОВТОРНОГО ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА (ОЦІНКА РИЗИКІВ)

Порядок проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства визначено наказом Міністерства соціальної політики України та Міністерства внутрішніх справ України від 13.03.2019 № 369/180 «Про затвердження Порядку проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства».

Оцінка ризиків - оцінювання вірогідності продовження чи повторного вчинення домашнього насильства, настання тяжких або особливо тяжких наслідків його вчинення, а також смерті постраждалої особи.

Оцінку ризиків **проводить поліцейський** уповноваженого підрозділу органу Національної поліції України за фактом вчинення домашнього насильства.

Результати оцінки ризиків враховує поліцейський уповноваженого підрозділу поліції під час винесення термінового заборонного припису стосовно кривдника, ужиття інших заходів для припинення такого насильства, недопущення його продовження чи повторного вчинення та надання допомоги постраждалим особам у порядку, визначеному законодавством.

Оцінка ризиків проводиться за факторами небезпеки/ризиків щодо вчинення домашнього насильства, передбачених у формі оцінки ризиків вчинення домашнього насильства згідно з додатком до цього Порядку, шляхом спілкування/бесіди з постраждалою від такого насильства особою або її представником, з'ясування обставин конфлікту та виявлення чинників і умов, які створюють або можуть створювати небезпеку для цієї особи.

Фактори небезпеки/ризиків щодо вчинення домашнього насильства визначаються за результатами оцінки дій кривдника, які свідчать про ймовірність настання летальних наслідків у разі вчинення домашнього насильства, та представлені у формі оцінки ризиків вчинення домашнього насильства у вигляді питань, на які відповідає поліцейський уповноваженого підрозділу поліції за результатами спілкування з постраждалою особою, та загальної оцінки ситуації вчинення домашнього насильства з метою виявлення вірогідності продовження чи повторного вчинення домашнього насильства, настання тяжких або особливо тяжких наслідків його вчинення, а також смерті такої особи.

У разі виявлення будь-яких інших чинників/обставин за результатами оцінки ситуації, які можуть вплинути на рівень небезпеки (ризиків) вчинення домашнього насильства, поліцейський уповноваженого підрозділу поліції в позиції «Зауваження поліцейського уповноваженого підрозділу поліції щодо будь-яких інших чинників/обставин, які підвищують/знижують рівень загрози життю та здоров'ю постраждалої

¹³ Протидія домашньому насильству органами Національної поліції: метод. посіб. / С.В. Альошкін, О.В. Даценко, К.Л.Бугайчук, Т.М. Малиновська, К.Ю. Шеремет. Харків: Харк. Нац. ун-т внутр. справ. 2019. 93 с. С. 28-32.

особи» форми оцінки ризиків вчинення домашнього насильства робить запис про наявність таких чинників/обставин, їх можливі наслідки та дає інші зауваження щодо них.

У зв'язку з тим, що кожна окрема ситуація може мати унікальні чинники/обставини, які впливають на рівень небезпеки та ризик летального випадку, пов'язаного з насильством, не передбачені формою оцінки ризиків вчинення домашнього насильства, поліцейський уповноваженого підрозділу поліції на власний розсуд може оцінити рівень небезпеки як високий, якщо він/вона вважає, що постраждала особа перебуває в потенційно небезпечній ситуації або в ситуації, яка може спричинити смерть особи або інші тяжкі наслідки.

Про наявність і можливі наслідки дії таких чинників/обставин поліцейський уповноваженого підрозділу поліції робить запис у відповідній позиції форми оцінки ризиків вчинення домашнього насильства.

Дві відповіді «Так» на питання з № 1-6 та на будь-яку кількість питань з № 7-27 форми оцінки ризиків учинення домашнього насильства, а також якщо поліцейський уповноваженого підрозділу поліції вважає, що постраждала особа перебуває в ситуації, яка може спричинити її смерть або інші тяжкі наслідки, оцінюється як високий рівень небезпеки.

Відповідь «Так» на одне з питань № 1-6 та на щонайменше сім питань № 7-27 або жодної стверджувальної відповіді на питання №2 1-6, але не менше чотирнадцяти позитивних відповідей на питання № 7-27 форми оцінки ризиків вчинення домашнього насильства оцінюється як середній рівень небезпеки.

Відповідь «Так» на одне з питань № 1-6 та не більше шести ствердних відповідей на питання № 7-27 або не більше тринадцяти на питання № 7-27 форми оцінки ризиків вчинення домашнього насильства оцінюється як низький рівень небезпеки.

Рівні небезпеки	Необхідна кількість відповідей	Додаткові обставини при здійсненні оцінки ризиків
Високий	2 відповіді «так» на запитання № 1-6; ствердні відповіді на запитання № 7-27	Якщо поліцейський вважає, що постраждала особа перебуває в ситуації, яка може спричинити її смерть або інші тяжкі наслідки, оцінюється як високий рівень небезпеки. У разі високого рівня небезпеки поліцейський уповноваженого підрозділу поліції обов'язково вносить терміновий заборонний припис стосовно кривдника

Рівні небезпеки	Необхідна кількість відповідей	Додаткові обставини при здійсненні оцінки ризиків
Без відповіді/Невідомо	Отримати відповіді на питання неможливо за різних обставин (як приклад, фізичні травми, психологічний стан, втрата свідомості тощо)	Якщо на всі запитання отримано відповіді «Без відповіді/Невідомо», то поліцейський уповноваженого підрозділу поліції на свій розсуд може оцінити ситуацію, як таку, що має високий рівень небезпеки
Середній (варіант № 1)	1 відповідь «так» на запитання № 1-6; 7 і більше ствердних відповідей на запитання з № 7-27.	Якщо рівень небезпеки оцінюється як низький або середній, а інші чинники/обставини, що можуть вплинути на рівень небезпеки, відсутні, терміновий заборонний припис стосовно кривдника вноситься на розсуд поліцейського уповноваженого підрозділу поліції
Середній (варіант № 2)	0 відповідей «так» на запитання № 1-6; не менше 14 ствердних відповідей на запитання № 7-27	Якщо рівень небезпеки оцінюється як низький або середній, а інші чинники/обставини, що можуть вплинути на рівень небезпеки, відсутні, терміновий заборонний припис стосовно кривдника вноситься на розсуд поліцейського уповноваженого підрозділу поліції
Низький	1 відповідь «так» на питання № 1-6; не більше 13 ствердних відповідей на запитання № 7-27.	Якщо рівень небезпеки оцінюється як низький або середній, а інші чинники/обставини, що можуть вплинути на рівень небезпеки, відсутні, терміновий заборонний припис стосовно кривдника вноситься на розсуд поліцейського уповноваженого підрозділу поліції

За результатами заповнення форми оцінки ризиків вчинення домашнього насильства поліцейський уповноваженого підрозділу поліції визначає рівень небезпеки.

Залежно від визначеного рівня небезпеки, яка загрожує постраждалій особі, поліцейський уповноваженого підрозділу поліції приймає рішення щодо необхідності винесення термінового заборонного припису стосовно кривдника та застосування заходів, передбачених частиною другою статті 25 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству».

Якщо поліцейський уповноваженого підрозділу поліції вважає, що постраждала особа потребує медичної, соціальної, психологічної, правової або іншої допомоги, він інформує в установленому законодавством порядку про це відповідний уповноважений орган (установу) у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

У разі наявності декількох постраждалих осіб форма оцінки ризиків вчинення домашнього насильства заповнюється стосовно кожної постраждалої особи окремо.

Після проведення оцінювання ризиків поліцейський уповноваженого підрозділу поліції долучає форму оцінки ризиків вчинення домашнього насильства до матеріалів, зібраних за фактом такого насильства.

1.3. ІНФОРМУВАННЯ ПОСТРАЖДАЛИХ ОСІБ ПРО ЇХНІ ПРАВА, ЗАХОДИ І СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ, ЯКИМИ ВОНИ МОЖУТЬ СКОРИСТАТИСЯ

Під час реагування на факти домашнього насильства поліцейський обов'язково поінформує постраждалих осіб про їх права та можливості, установи й організації, до яких можна звернутися за допомогою.

Інформацію слід надати в письмовому вигляді або залишити інформаційну брошуру з контактами (додаток 5).

Типовий алгоритм дій постраждалої особи:

- 1) **завчасно передбачити місце можливого перебування в яких кривдник одразу не знайде (адреса, телефон);**
- 2) **зробити копії документів**(паспорт, ідентифікаційний код, документи дітей, документи на власність майна, медичні картки тощо) **і ключів від квартири (машини) та захопити їх у надійному місці;**
- 3) захопити певну суму грошей, важливі номери телефонів;
- 4) **тримайте постійний контакт із довіреною особою**, домовитися про кодове слово, яке свідчитиме про небезпеку після чого вона має викликати поліцію;
- 5) домовитися з сусідами, щоб вони викликали поліцію, якщо почують шум і крики з вашого помешкання;
- 6) навчити дітей не втручатися у конфлікт дорослих, вміти викликати «102».

При спілкуванні запитайте у постраждалої: чи є хтось, хто їй допоможе; чи потрібна Ваша допомога, щоб подзвонити цій особі. **Порадьте звернутися до мобільних бригад соціально-психологічної допомоги та/або зателефонувати до телефону національної гарячої лінії з попередження домашнього насильства**, торгівлі людьми та гендерної дискримінації 0-800-500-335 або 116-123 (з мобільного) – безкоштовно (додаток 5, 6).

В Україні шість мобільних бригад соціально-психологічної допомоги учасникам бойових дій в АТО/ООС та членам їх родин працюють у Київській та Миколаївській області. Команди перейшли у дистанційний режим – надають підтримку онлайн (Skype, Viber, телефонний зв'язок) (додаток 7).

Кожна постраждала має право на безоплатне отримання соціальних послуг, медичної, соціальної, психологічної, правової допомоги. Коли безпосередньої загрози життю або здоров'ю постраждалої особи немає, Ви можете також порекомендувати

їй звернутись до таких органів та установ (ст. 6 ЗУ «Про запобігання та протидію домашньому насильству»). Проте важливо пам'ятати, що такі послуги та допомогу людина може отримати лише за її власним бажанням.

До загальних служб підтримки постраждалих осіб належать заклади, які, у тому числі, надають допомогу постраждалим особам:

- 1) центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді;
- 2) притулки для дітей;
- 3) центри соціально-психологічної реабілітації дітей;
- 4) соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка);
- 5) центри соціально-психологічної допомоги;
- 6) територіальні центри соціального обслуговування (надання соціальних послуг);

7) інші заклади, установи та організації, які надають соціальні послуги постраждалим особам.

До спеціалізованих служб підтримки постраждалих осіб належать притулки для постраждалих осіб, центри медико-соціальної реабілітації постраждалих осіб, кол-центр з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, мобільні бригади соціально-психологічної допомоги постраждалим особам та особам, які постраждали від насильства за ознакою статі, а також заклади та установи, призначені виключно для постраждалих осіб та осіб, які постраждали від насильства за ознакою статі.

Соціально-психологічна допомога постраждалій особі надається мобільною бригадою безоплатно¹⁴.

Притулок розраховано на тимчасове цілодобове перебування жінок, постраждалих від домашнього насильства, у тому числі, жінок із дітьми. Тут створені всі умови для комфортного проживання: є кухня, санвузол, дитячий куточок, кабінет психолога, методична література. Проживання у закладі є безкоштовним та може тривати **до 90 днів**.

1. Поліцейський наголошує на можливості звернення до органу опіки та піклування за місцем проживання (перебування) дитини, яка є свідком або постраждалою від домашнього насильства. Для отримання допомоги слід звернутися до найближчого центру з надання безоплатної правової допомоги.

2. Будьте готовими, що постраждала не захоче змінювати своє життя. Людина має право зробити цей вибір, а ви у силах висловити своє занепокоєння, запропонувати підтримку, направити до тих, хто може допомогти.

Отже, постраждала особа має право на: дієвий, ефективний та невідкладний захист в усіх випадках насильства, недопущення повторних випадків насильства; звернення особисто або через свого представника до органів поліції; отримання від органів поліції повної та вичерпної інформації про її права, соціальні послуги, медичну, соціальну, психологічну допомогу, якими вона може скористатися; безоплатне отримання відповідно до законодавства соціальних послуг, медичної,

¹⁴ Про затвердження Типового положення про мобільну бригаду соціально-психологічної допомоги особам, які постраждали від домашнього насильства та/або насильства за ознакою статі: постанова КМ України від 22 серпня 2018 р. № 654. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/654-2018-%D0%BF#Text>

соціальної та психологічної допомоги відповідно до її потреб; безоплатну правову допомогу у порядку; повагу до честі та гідності, уважне та гуманне ставлення з боку органів поліції; дотримання конфіденційності інформації особистого характеру, яка стала відома органам поліції під час роботи з постраждалою особою, та захист персональних даних; вибір фахівця залежно від статі (за можливості); відшкодування кривдниками завданих матеріальних збитків і шкоди, заподіяної фізичному та психічному здоров'ю; звернення до правоохоронних органів і суду з метою притягнення кривдників до відповідальності, застосування до них спеціальних заходів щодо протидії насильству; своєчасне отримання інформації про остаточні рішення суду та процесуальні рішення правоохоронних органів, пов'язані з розглядом факту вчинення стосовно неї насильства, зокрема пов'язані з ізоляцією кривдника або його звільненням; інші права, передбачені законодавством у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі, а також міжнародними договорами, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України¹⁵.

Пам'ятка

1. Своєчасно зафіксувати тілесні ушкодження

У разі, якщо Ви стали жертвою домашнього фізичного або сексуального насильства навіть якщо у Вас не має видимих ознак ушкоджень (наприклад синців чи подряпин), НЕГАЙНО вирушайте на прийом до лікаря у травмпункт/судово-медичного експерта, щоб своєчасно зафіксувати тілесні ушкодження і визначити ступінь їх тяжкості.

Надалі це допоможе притягнути Вашого кривдника до кримінальної відповідальності.

Для зняття таких пошкоджень можна звернутися до бюро судово-медичної експертизи у відповідній області.

В подальшому висновок експерта буде вагомим доказом у суді.

2. Складіть письмову заяву про вчинення кримінального правопорушення

У разі вчинення фізичного або домашнього насильства, бажано НЕГАЙНО звернутись до районного відділення поліції для складання письмової заяви про вчинення кримінального правопорушення, до якого слід додати копію висновку судово-медичного експерта. У такій заяві слід коротко та чітко описати всі обставини справи. Також письмова заява може бути направлена, як цінний лист з повідомленням про доставку.

3. Що таке обмежувальний припис

Скористайтесь правом на винесення обмежувального припису.

Обмежувальний припис це – одне або кілька заходів тимчасового обмеження прав кривдника або покладання на нього обов'язків, спрямований на забезпечення безпеки постраждалої особи. **Обмежувальний припис** виноситься судом строком від **1 до 6 місяців** (може бути продовжений до 6 місяців).

Що може входити в обмежувальне припис?

1) заборона перебувати в місці спільного проживання (перебування) з постраждалою особою;

2) усунення перешкод в користуванні майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності або особистою приватною власністю особи, яка постраждала;

3) обмеження спілкування з постраждалою дитиною;

4) заборона наблизитися на певну відстань до місця проживання (перебування), навчання, роботи, інших місць частого відвідування постраждалою особою;

5) заборона особисто і через третіх осіб розшукувати постраждалу особу, якщо вона за власним бажанням перебуває в місці, невідомому кривдникові, переслідувати її і в будь-який спосіб спілкуватися з нею;

6) заборона вести переписку, телефонні переговори з постраждалою особою або контактувати з нею через інші засоби зв'язку особисто і через третіх осіб.

Про видачу обмежувального припису варто звертатися в суд за місцем проживання (перебування) особи, яка постраждала.

Протягом 72 годин з моменту прийняття такої заяви суд приймає відповідне рішення.

4. Скористайтесь правом на безоплатну правову допомогу від держави

Якщо Ви потребуєте вирішення юридичних питань – скористайтесь своїм законним правом на безоплатну правову допомогу та звертайтеся до місцевих центрів з надання вторинної правової допомоги.

Однією з категорій осіб, яким надається безоплатна вторинна правова допомога, є жертви домашнього насильства. А це означає, що в разі, якщо Ви стали заручником такої ситуації, то маєте право на безоплатне представництво Ваших інтересів в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; складання процесуальних документів та захист.

У місцевому центрі Ви зможете отримати консультацію з правових питань, а також допомогу у складенні таких найтипівіших документів до суду, які впливають із вчинення насильства в сім'ї, а саме:

– позовна заява про розірвання шлюбу;

– позовна заява про визначення місця проживання дитини;

– позовна заява про усунення перешкод щодо участі у вихованні та спілкуванні з дитиною батька/матері, який проживає окремо від дитини;

– позовна заява про визнання особи такою, що втратила право користування житловим приміщенням;

– позовна заява про усунення перешкод у праві користування житловим приміщенням;

– заява в рамках окремого провадження про видачу обмежувального припису стосовно кривдника;

– позовна заява про поділ майна, набутого під час шлюбу;

– інші правові та процесуальні документи.

¹⁵ Порядок взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі: затв. постановою Кабінету Міністрів України від 22.08.2018 № 658. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/658-2018-%D0%BF>.

Які документи потрібні для отримання безоплатної правової допомоги

Безкоштовну первинну консультацію Ви можете отримати з будь якого питання, а от для призначення юриста чи адвоката потрібно надати такі документи:

копії паспорта та реєстраційної картки платника податків;

один з перелічених нижче документів:

– витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань, у якому міститься інформація про вчинення злочину, пов'язаного з насильством;

– талон-повідомлення про вчинення кримінального правопорушення, пов'язаного з насильством, виданий уповноваженим підрозділом органу Національної поліції, за формою, затвердженою МВС;

– копія протоколу про вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення;

– копія постанови про накладення адміністративного стягнення за вчинення правопорушення, пов'язаного з насильством;

– копія заяви до суду про видачу або продовження обмежувального припису стосовно кривдника;

– рішення суду про видачу або продовження обмежувального припису стосовно кривдника;

– копія винесеного працівником уповноваженого підрозділу органів Національної поліції термінового заборонного припису;

– направлення постраждалих осіб до центру з надання БВПД, складене за формою, затвердженою Міністерством соціальної політики України (видається районними, районними у м. Києві і м. Севастополі державними адміністраціями, виконавчими органами сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх утворення) рад, у тому числі об'єднаних територіальних громад, чи загальними/спеціалізованими службами підтримки постраждалих осіб).

Натомість навіть якщо вище перелічених документів Ви не маєте, юристи місцевих центрів нададуть Вам первинну консультацію та спрямують до партнерів – провайдерів надання правової та інших видів допомоги¹⁶.

2. ЗАСТОСУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАХОДІВ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству визначено в розділі V Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», зокрема у статті 24 (Спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству):

До спеціальних заходів протидії домашньому насильству належать:

1) терміновий заборонний припис стосовно кривдника;

2) обмежувальний припис стосовно кривдника;

3) взяття на профілактичний облік кривдника та проведення з ним профілактичної роботи;

4) направлення кривдника на проходження програми для кривдників.

Терміновий заборонний припис стосовно кривдника - спеціальний захід протидії домашньому насильству, що виноситься кривднику уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України в разі існування безпосередньої загрози життю чи здоров'ю постраждалої особи з метою негайного припинення домашнього насильства, недопущення його продовження чи повторного вчинення.

Обмежувальний припис стосовно кривдника - встановлений у судовому порядку захід тимчасового обмеження прав чи покладення обов'язків на особу, яка вчинила домашнє насильство, спрямований на забезпечення безпеки постраждалої особи.

Взяття на профілактичний облік кривдників і проведення з ними профілактичної роботи - здійснення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України організаційно-практичних заходів щодо контролю за поведінкою кривдника з метою недопущення повторного вчинення домашнього насильства, дотриманням ним тимчасових обмежень його прав і виконанням обов'язків, покладених на нього у зв'язку з учиненням домашнього насильства.

Поліцейські застосовують тільки два спеціальні заходи протидії і домашньому насильству: терміновий заборонний припис стосовно кривдника; взяття на профілактичний облік кривдника та проведення з ним профілактичної роботи.

Направлення кривдника на проходження програми для кривдників комплекс заходів, що формується на основі результатів оцінки ризиків і спрямований на зміну насильницької поведінки кривдника, формування в нього нової, неагресивної психологічної моделі поведінки у приватних стосунках, відповідального ставлення до своїх вчинків та їх наслідків, у тому числі до виховання дітей, викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі й обов'язки жінок і чоловіків.

¹⁶ Як протидіяти домашньому насильству: юристи дали алгоритм https://zib.com.ua/ua/142104-yak_protidiyati_domashnomu_nasilstvu_yuristi_dali_algoritm_d.html

2.1. ВИНЕСЕННЯ ТЕРМІНОВИХ ЗАБОРОННИХ ПРИПИСІВ СТОСОВНО КРИВДНИКІВ

У разі існування безпосередньої загрози життю чи здоров'ю постраждалої особи з метою негайного припинення домашнього насильства, недопущення його продовження чи повторного вчинення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України (далі – уповноважений підрозділ поліції) **вноситься кривднику терміновий заборонний припис стосовно кривдника** (далі – припис) **терміном до 10 діб** (додаток 1).

Припис вноситься за заявою постраждалої особи, а також за власною ініціативою працівника уповноваженого підрозділу поліції за результатами оцінки ризиків (додаток 4).

Припис може *містити такі заходи*: зобов'язання залишити місце проживання (перебування) постраждалої особи; заборона на вхід та перебування в місці проживання (перебування) постраждалої особи; заборона в будь-який спосіб контактувати з постраждалою особою.

Під час винесення припису щодо кривдника, яка на день винесення припису не досягла вісімнадцятирічного віку та має спільне місце проживання (перебування) з постраждалою особою до такої особи застосовується лише заборона в будь-який спосіб контактувати з постраждалою особою¹⁷.

Під час вирішення питання про винесення припису пріоритетом є безпека постраждалої особи. Ця вимога поширюється також на місце спільного проживання (перебування) постраждалої особи та кривдника незалежно від їх майнових прав на відповідне житлове приміщення.

Припис складається в одному примірнику з утворенням двох копій через самокопіювальний папір. Оригінал припису вручається кривднику під підпис, перша копія - постраждалій особі або її представнику, друга копія залишається у працівника уповноваженого підрозділу поліції.

Якщо домашнє насильство вчинено кількома особами, працівник уповноваженого підрозділу поліції вносить припис стосовно кожного кривдника окремо.

Якщо від домашнього насильства постраждали декілька осіб, працівник уповноваженого підрозділу поліції вносить припис кривднику щодо кожної постраждалої особи.

Дія припису припиняється в разі застосування до кривдника судом адміністративного стягнення у вигляді адміністративного арешту або обрання щодо нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час кримінального провадження.

Кривдник, стосовно якого винесено припис, згідно з яким він повинен залишити місце спільного проживання (перебування) з постраждалою особою, зобов'язаний повідомити про місце свого тимчасового перебування уповноважений підрозділ поліції за місцем учинення домашнього насильства. Повідомлення

кривдника до уповноваженого підрозділу поліції про місце свого тимчасового перебування фіксується в журналі реєстрації повідомлень про місце тимчасового перебування кривдника, якому винесено терміновий заборонний припис стосовно кривдника.

Працівники уповноваженого підрозділу поліції можуть у встановленому чинним законодавством України порядку застосовувати поліцейські заходи примусу для виселення з житлового приміщення кривдника, якщо припис передбачає зобов'язання залишити місце проживання (перебування) постраждалої особи, а кривдник відмовляється добровільно його залишити.

У випадку невиконання припису кривдник несе відповідальність згідно зі статтею 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення (вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування).

Практика свідчить, що суд не притягує кривдника до адміністративної відповідальності за невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування виходячи з наступних підстав:

- терміновий заборонний припис складено нерозбірливо;
- відсутність підтвердження того, що особа була ознайомлена під підпис з терміновим заборонним приписом;

«в матеріалах даної адміністративної справи відсутні будь які докази порушення ОСОБА_1 термінового заборонного припису, оскільки терміновий заборонний припис стосовно кривдника, який наявний в матеріалах даної адміністративної справи, складений **НЕРОЗБІРЛИВО І НЕЧИТАЄМО** підтвердження того, що особа була ознайомлена під підпис з даним терміновим заборонним приписом в матеріалах адміністративної справи відсутні»¹⁸;

УВАГА!!!! Терміновий заборонний припис є обґрунтовано винесеним та юридично діючим, навіть коли кривдник відмовляється його підписувати, про що в ньому робиться відповідний запис «Кривдник від підпису відмовився в присутності» (додаток 1)¹⁹.

- до протоколу про адміністративне правопорушення не було долучено копії термінового заборонного припису, в самому протоколі не вказано строк дії заборони.

«Однак, до протоколу про адміністративне правопорушення не було долучено копії даного заборонного припису, в самому протоколі не вказано строк дії заборони, у зв'язку з чим суддя позбавлений можливості винести законне і обґрунтоване рішення»²⁰.

¹⁸ 01 квітня 2020 р. м. Житомир, справа № 296/256/20

¹⁹ Порядок винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України термінового заборонного припису стосовно кривдника: затв. наказом МВС України від 01.08.2018 № 654. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/z0965-18>.

²⁰ 22 квітня 2020 р. м. Житомир справа № 295/452-/20

¹⁷ Порядок винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України термінового заборонного припису стосовно кривдника: затв. наказом МВС України від 01.08.2018 № 654. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/z0965-18>.

2.2. ВЗЯТТЯ НА ПРОФІЛАКТИЧНИЙ ОБЛІК КРИВДНИКІВ ТА ПРОВЕДЕННЯ З НИМИ ПРОФІЛАКТИЧНОЇ РОБОТИ В ПОРЯДКУ, ВИЗНАЧЕНОМУ ЗАКОНОДАВСТВОМ

З моменту виявлення факту вчинення домашнього насильства уповноважений підрозділ поліції бере на профілактичний облік кривдника на встановлений законодавством строк і проводить з ним профілактичну роботу.

Дитину-кривдника (до 18 років, яка вчинила домашнє насильство у будь-якій формі) беруть на профілактичний облік працівники підрозділів ювенальної превенції відповідно до Інструкції з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України²¹.

Підставами для поставлення кривдника на профілактичний облік є:

- складений адміністративний протокол про адміністративне правопорушення, передбачене ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення;
- терміновий заборонний припис стосовно кривдника, винесений працівником уповноваженого підрозділу поліції;
- отримання уповноваженим підрозділом поліції в установленому законом порядку інформації про видачу судом обмежувального припису кривднику (п. 6 ст. 26 Закону та ст. 350-8 Цивільного процесуального кодексу);
- рішення суду про накладення адміністративного стягнення за адміністративне правопорушення, передбачене ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення (Вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування);
- відкриття кримінального провадження стосовно кривдника у зв'язку з вчиненням ним домашнього насильства чи насильства за ознакою статі;
- повідомлення установи виконання покарань про звільнення від відбування покарання кривдника, засудженого за вчинення домашнього насильства чи насильства за ознакою статі.

Профілактичний облік дітей – це комплекс заходів із взяття на облік, наповнення та підтримання в актуальному стані баз даних, що входять до єдиної інформаційної системи МВС, стосовно дітей, щодо яких здійснюється профілактична робота. Профілактичний облік дітей із заведенням обліково-профілактичної справи триває строком один рік з моменту взяття на облік, якщо інше не передбачено вироком суду, який набрав законної сили²².

Взяттю на профілактичний облік підлягає дитина:

- 1) засуджена до покарання, не пов'язаного з позбавленням волі;

- 2) звільнена за рішенням суду від кримінальної відповідальності із застосуванням примусових заходів виховного характеру без поміщення до школи або професійного училища соціальної реабілітації для дітей, які потребують особливих умов виховання;
- 3) звільнена зі спеціальної виховної установи;
- 4) вчинила домашнє насильство в будь-якій формі (дитина-кривдник), передбачене статтею 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення, а також щодо якої винесено терміновий заборонний припис чи виданий обмежувальний припис;
- 5) яка впродовж року два і більше разів була притягнута до адміністративної відповідальності;
- 6) яка впродовж року два і більше разів самовільно залишала сім'ю, навчально-виховний заклад чи спеціальну установу для дітей;
- 7) яка вчинила булінг (цькування) учасника освітнього процесу.

Підставами для взяття дитини на профілактичний облік є:

- 1) вирок (постанова) суду, що набрав(ла) законної сили, про застосування до дитини покарання, не пов'язаного з позбавленням волі;
- 2) рішення суду про звільнення дитини від кримінальної відповідальності із застосуванням примусових заходів виховного характеру, крім випадків, коли дитину направляють до школи або професійного училища соціальної реабілітації для дітей, які потребують особливих умов виховання;
- 3) довідка про звільнення зі спеціальної виховної установи для дітей;
- 4) матеріали, які підтверджують факт вчинення дитиною домашнього насильства (копія термінового заборонного чи обмежувального припису, постанови суду щодо притягнення до адміністративної відповідальності за статтею 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення);
- 5) рапорт поліцейського підрозділу ЮП про дитину, яка впродовж року два і більше разів притягалася до адміністративної відповідальності, з долученням копій постанов суду про притягнення до адміністративної відповідальності;
- 6) рапорт поліцейського підрозділу ЮП щодо виявлення дитини, яка впродовж року два і більше разів самовільно залишала сім'ю, навчально-виховний заклад чи спеціальну установу для дітей, з долученням витягів з Єдиного обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події щодо зареєстрованих фактів безвісного зникнення дитини;
- 7) копія постанови суду щодо притягнення до адміністративної відповідальності за статтею 173-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення дитини чи батьків або осіб, які їх замінюють²³.

Суддя у разі видачі обмежувального припису кривднику у встановлений законом строк інформує уповноважені підрозділи органів Національної поліції України **за місцем проживання (перебування) постраждалої особи** для взяття кривдника на профілактичний облік, а також районні, районні в містах Києві і Севастополі державні адміністрації та виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад за місцем проживання (перебування) постраждалої особи. Строки ведення профілактичного обліку кривдників установлюються:

²¹ Інструкція з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України: затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 19.12.2017 № 1044. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0686-18#n15>.

²² Порядок взяття на профілактичний облік, проведення профілактичної роботи та зняття з профілактичного обліку кривдника уповноваженим підрозділом органу Національної поліції України: затв. наказом МВС України від 25.02.2019 № 124. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0270-19#n14>.

²³ Про затвердження Змін до Інструкції з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України: наказ МВС від 25.06.2020 № 448. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0738-20#Text>.

– відповідно до строків застосування заходів тимчасового обмеження прав кривдника або покладення на нього обов'язків, передбачених обмежувальним приписом стосовно кривдника, а в разі продовження припису – на встановлений судом строк;

– упродовж одного року з дня виявлення останнього факту вчинення домашнього насильства у випадку, коли обмежувальний припис стосовно кривдника судом не виносився;

– упродовж одного року з дня накладення судом адміністративного стягнення за вчинення домашнього насильства чи насильства за ознакою статі;

– до набрання законної сили вироком суду у кримінальному провадженні, відкритому стосовно кривдника у зв'язку з вчиненням ним домашнього насильства чи насильства за ознакою статі;

– до погашення або зняття судимості за кримінальне правопорушення, пов'язане з учиненням домашнього насильства.

Профілактична робота уповноваженого підрозділу поліції спрямована на здійснення заходів із запобігання та протидії домашньому насильству, контроль за поведінкою кривдника за місцем проживання/перебування та проведення з ним профілактичної роботи з метою недопущення скоєння повторних фактів домашнього насильства; контроль за дотриманням вимог заходів тимчасового обмеження прав кривдника або покладенням на нього обов'язків шляхом щотижневого спілкування з кривдником, а у разі необхідності з постраждалою особою за місцем проживання/перебування, навчання та/або місцем роботи, іншими місцями, які часто відвідують ці особи.

Профілактика адміністративних і кримінальних правопорушень серед дітей це діяльність підрозділів НПУ, спрямована на виявлення та усунення причин і умов, що призводять до вчинення дітьми адміністративних і кримінальних правопорушень.

2. Зняття кривдника з профілактичного обліку здійснюється уповноваженим підрозділом поліції, на території обслуговування якого перебуває на профілактичному обліку кривдник, у зв'язку з настанням однієї з підстав:

– відсутність повторних випадків учинення кривдником домашнього насильства впродовж одного року з дня взяття на профілактичний облік;

– закінчення строку дії обмежувального припису стосовно кривдника;

– закриття справи про адміністративне правопорушення стосовно кривдника;

– закриття кримінального провадження за відсутністю в діянні складу кримінального правопорушення, розпочатого у зв'язку з вчиненням кривдником домашнього насильства чи насильства за ознакою статі;

– погашення або зняття судимості за кримінальне правопорушення, пов'язане з учиненням домашнього насильства;

– набрання законної сили виправдувальним вироком суду, вироком суду щодо призначення покарання у вигляді позбавлення волі за кримінальне правопорушення, пов'язане з учиненням домашнього насильства;

– рішення суду про оголошення особи померлою чи визнання безвісно відсутньою або отримання свідоцтва про її смерть.

Підставами для зняття дитини з профілактичного обліку є:

1) досягнення нею 18-річного віку;

2) закінчення строку покарання, визначеного вироком суду;

3) набрання законної сили вироком суду щодо призначення покарання у вигляді позбавлення волі;

4) рішення суду про визнання дитини в установленому законом порядку померлою чи безвісно відсутньою або отримання офіційного документа про смерть дитини;

5) відсутність випадків вчинення домашнього насильства впродовж року після останнього такого факту;

6) відсутність випадків вчинення адміністративного та/або кримінального правопорушення впродовж року з моменту взяття на облік;

7) відсутність випадків самовільного залишення сім'ї, навчально-виховного закладу чи спеціальної установи для дітей впродовж року з моменту взяття на облік;

8) обрання стосовно дитини, яка перебуває на обліку, запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою;

9) відсутність випадків вчинення булінгу (цькування) впродовж року після останнього такого факту²⁴.

Працівник уповноваженого підрозділу поліції, відповідальний за організацію роботи з особами, які перебувають на профілактичному обліку, після завершення встановленого строку, але не пізніше трьох днів з дати виникнення підстав для зняття кривдника з профілактичного обліку за рішенням керівника уповноваженого підрозділу поліції, вносить відповідні зміни до інформаційно-телекомунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України».

3. Порядок взяття на профілактичний облік, проведення профілактичної роботи та зняття з профілактичного обліку кривдника уповноваженим підрозділом органу Національної поліції України регламентується наказом МВС України від 25 лютого 2019 р. № 124.

Рішення про поставлення кривдника на профілактичний облік приймає керівник територіального (відокремленого) уповноваженого підрозділу поліції протягом доби за результатами розгляду матеріалів, які є підставою для поставлення кривдника на профілактичний облік з внесенням відомостей до журналу реєстрації осіб, які перебувають на профілактичному обліку за вчинення домашнього насильства, який ведеться в електронному вигляді, а в разі відсутності такої можливості – у друкованому вигляді.

²⁴ Про затвердження Змін до Інструкції з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України: наказ МВС від 25.06.2020 № 448. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0738-20#Text>.

2.3. ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОНАННЯМ КРИВДНИКАМИ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАХОДІВ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ ПРОТЯГОМ СТРОКУ ЇХ ДІЇ

Уповноважений підрозділ поліції та інші підрозділи поліції, уповноважені на здійснення заходів із запобігання та протидії домашньому насильству, **забезпечують контроль за поведінкою кривдника** за місцем проживання/перебування та проведення з ним профілактичної роботи з метою недопущення скоєння повторних фактів домашнього насильства.

Уповноважений підрозділ поліції здійснює контроль за дотриманням вимог заходів тимчасового обмеження прав кривдника або покладенням на нього обов'язків шляхом щотижневого спілкування з кривдником, а в разі необхідності з постраждалою особою за місцем проживання/перебування, навчання та/або місцем роботи, іншими місцями, які часто відвідують ці особи.

Контроль за організацією роботи щодо взяття на профілактичний облік кривдника, проведення з ним профілактичної роботи та зняття з такого обліку здійснюється керівником уповноваженого підрозділу поліції²⁵.

3. ВЗАЄМОДІЯ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ ЗАХОДИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Взаємодія суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, передбачає:

- взаємне інформування **не пізніше однієї доби** про виявлені факти домашнього насильства, з дотриманням правового режиму інформації з обмеженим доступом;
- реагування на випадки домашнього насильства відповідно до компетенції та з урахуванням оцінки ризиків, що загрожують постраждалій особі;
- узгодження заходів реагування на випадки домашнього насильства та надання дієвої допомоги постраждалим особам, що здійснюються різними суб'єктами;
- розроблення та виконання відповідно до компетенції програм для кривдників;
- розроблення та виконання відповідно до компетенції програм із запобігання та протидії домашньому насильству;
- організацію здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству відповідно до компетенції;
- обмін досвідом у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;
- скоординовану міжвідомчу підготовку фахівців, які представляють суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;
- здійснення спеціально уповноваженими органами у сфері запобігання та протидії домашньому насильству моніторингу дотримання вимог законодавства суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, розроблення пропозиції щодо вдосконалення законодавства та практики його застосування.

Суб'єкти, які здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, залучають до співпраці з організації та здійснення таких заходів і надання дієвої допомоги постраждалим особам громадські об'єднання, іноземні неурядові організації та інших заінтересованих осіб, а також забезпечують висвітлення таких заходів і діяльності в засобах масової інформації з дотриманням правового режиму інформації з обмеженим доступом.

Діяльність суб'єктів спрямована на запобігання та протидію насильству і ґрунтується на таких засадах:

- гарантування безпеки постраждалим особам та надання правової допомоги, з урахуванням практики Європейського суду з прав людини;
- забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків під час здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;
- конфіденційності інформації про постраждалих осіб та осіб, які повідомили про вчинення насильства;
- врахування особливих потреб та інтересів постраждалих осіб, зокрема осіб з інвалідністю, вагітних жінок, дітей, недієздатних осіб, осіб похилого віку²⁶.

Органи Національної поліції, подають щокварталу до Мінсоцполітики

²⁵ Про затвердження Порядку винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України термінового заборонного припису стосовно кривдника: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 01.08.2018 № 654. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/z0965-18>.

²⁶ Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі: постановою Кабінету Міністрів України від 22.08.2018 № 658. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/658-2018-%D0%BF>.

узагальнені дані про результати здійснення ними повноважень у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі²⁷.

Суб'єкти проводять інформаційну кампанію щодо запобігання та протидії насильству серед усіх категорій населення, роз'яснення його форм, проявів і наслідків. Особлива роль належить розповсюдженню інформації у навчальних закладах та формуванню небайдужого ставлення до будь-яких фактів домашнього насильства.

Уповноважені особи в органах виконавчої влади здійснюють координацію запобіжних заходів у сфері запобігання домашньому насильству.

Активну участь у здійсненні запобіжних заходів (проведенні інформаційних компаній, тренінгів, обміну інформацією, надання допомоги) можуть брати громадські об'єднання, іноземні неурядові організації, міжнародні організації, інші юридичні та фізичні особи відповідно до ст. 17 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», а також здійснювати інші заходи, передбачені ст. 14 Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків».

Окремі аспекти щодо повноважень суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі

1. Сільські, селищні, міські, районні у містах ради їх виконавчі органи, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству (приймають заяви і повідомлення про вчинення насильства, вживають заходів для його припинення, надають допомогу постраждалим особам).

2. Служби у справах дітей (розробляє заходи щодо захисту прав і законних інтересів дитини, яка постраждала від домашнього насильства, та дитини, яка вчинила домашнє насильство у будь-якій формі, та організує їх здійснення; порушує перед органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування питання про притягнення до відповідальності згідно із законом посадових осіб у разі невиконання або неналежного виконання ними обов'язків під час виявлення фактів домашнього насильства, у роботі з дітьми, які постраждали від домашнього насильства, та дітьми, які вчинили домашнє насильство у будь-якій формі).

3. Органи управління освітою, навчальні заклади, установи та організації системи освіти (проводять виховну роботу та організують роботу практичного психолога та/або соціального педагога з постраждалими дітьми);

4. Органи охорони здоров'я, установи та заклади охорони здоров'я (надають невідкладну медичну допомогу, забезпечують проведення необхідного медичного обстеження постраждалих осіб, які звернулися особисто або направлені іншими суб'єктами, та документують результати обстеження, забезпечують проведення діагностичних, лікувально-профілактичних заходів; за необхідності слід звертатися за місцем проживання або за телефоном 103).

5. Центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги (забезпечують надання безоплатної правової допомоги постраждалим особам, ознайомитися з контактами центрів можна на сайтах legaid.gov.ua або Мініюста України <https://minjust.gov.ua/news/info/adresi-tsentriv-znadannya-bezoplatnoi-pravovoi-dopomogi>. Єдиний телефонний номер системи безоплатної правової допомоги – 0 800 213 103).

6. Суди (розглядають справи, які стосуються домашнього насильства позови щодо відшкодування збитків, заподіяних у результаті домашнього насильства, на отримання обмежувального припису стосовно кривдника, а також позови на розділ майна, на визначення місця проживання дітей, на аліменти, розлучення тощо).

7. Прокуратура (підтримує публічне обвинувачення в суді, здійснює організацію і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням та нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку).

8. Уповноваженні органи з питань пробації (організують та контролюють виконання вироків суду та інших судових рішень і застосування передбачених законом засобів виправлення засуджених).

9. Центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді (надають необхідні юридичні, психологічні, соціальні послуги, консультації та допомогу. Контакти можна знайти на сайті Міністерства соціальної політики msp.gov.ua в розділі «Громадянам»/ «Запобігання та протидія домашньому насильству та жорсткому поводженню з дітьми»/ «Інші»/ «Додаткові матеріали»).

10. Притулки для дітей (надають соціальний захист дітям, які опинились у складних життєвих обставинах, залишили сім'ї, навчальні заклади, не мають належних житлово-побутових і психолого-педагогічних умов для забезпечення нормальної життєдіяльності дітей, надання їм можливості навчатися, працювати та змістовно проводити дозвілля).

11. Центри соціально-психологічної реабілітації дітей (надають соціальний захист, комплекс соціальних послуг для дітей, прийнятих до центру, сприяють поверненню дитини до біологічної сім'ї; надають психологічну та інших видів допомоги батькам (або особам, які їх замінюють)).

12. Соціально-реабілітаційні центри (дитячі містечка) (надають соціальний захист для дітей, створюють соціально-побутові умови для забезпечення нормальної життєдіяльності дітей, навчання, праці та змістовного дозвілля, надають дітям комплексну соціальну, психологічну, педагогічну, медичну, правову та іншу допомогу, проводять психолого-педагогічну корекцію з урахуванням індивідуальних потреб кожної дитини).

13. Центри соціально-психологічної допомоги (надають підтримку фізичного та психічного стану, соціально-педагогічну, психологічну, реабілітаційну та консультативну допомогу дітям з інвалідністю та їх сім'ям, розширюють коло їх спілкування; розвивають особисті та творчі здібності дітей та молоді з різними фізичними та психічними вадами). Надають цілодобову допомогу та тимчасовий притулок строком до 90 діб за направленням мобільної групи за наявності вільних місць (ця умова є обов'язковою).

14. Мобільні бригади соціально-психологічної допомоги надають екстрену та планову соціально-психологічну допомогу постраждалим, у тому числі особам до 18 років, шляхом реагування та виїзду на випадки домашнього насильства у спеціально організованому транспорті або у спеціально відведеному/адаптованому приміщенні на базі центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Мобільні групи поліції інформують, а у випадку необхідності викликають мобільні бригади соціально-психологічної допомоги.

²⁷ Там само.

15. Територіальні центри соціального обслуговування (надають необхідну допомогу людям похилого віку в адаптації до сучасних умов життя, створюють можливості для розширення кола спілкування та обміну досвідом, допомагають формувати активну соціальну позицію в суспільстві).

Громадські та релігійні організації надають юридичні та психологічні консультації особам, які зазнають домашнього насильства.

Кол-центр Міністерства соціальної політики України з питань протидії торгівлі людьми, запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей (забезпечення належного реагування в межах компетенції на звернення громадян про факти домашнього насильства, інформування та консультування з питань запобігання та протидії домашньому насильству та інші. Звернення приймаються за скороченим телефонним номером 1688).

Контакти найближчих установ та організацій можна дізнатись за телефоном Національної «гарячої лінії» з протидії домашньому насильству 116-123 (цілодобово та безкоштовно з мобільних телефонів).

© Офіційний сайт Національної поліції: <https://www.npu.gov.ua/gromadyanam/protidiya-domashnomu-nasilstvu-main/protidiya-domashnomu-nasilstvu.html>

Серія АА N 000000

ТЕРМІНОВИЙ ЗАБОРОННИЙ ПРИПИС СТОСОВНО КРИВДНИКА

" ____ " ____ 20__ року

(тип, назва населеного пункту)

Я, _____

(посада, найменування уповноваженого підрозділу поліції, звання, прізвище, ім'я, по батькові працівника, який виніс терміновий заборонний припис стосовно кривдника)

згідно зі статтею 25 Закону України "Про запобігання та протидію домашньому насильству" та з урахуванням існування безпосередньої загрози життю чи здоров'ю постраждалої особи виніс цей терміновий заборонний припис стосовно

стать: жін. ; чол. .

(прізвище, ім'я, по батькові особи, яка вчинила домашнє насильство)

дата народження .., громадянство _____, місце проживання _____, місце реєстрації (навчання), посада _____, номер контактного телефону _____, місце роботи _____, особу встановлено _____

(назва документа, що посвідчує особу, підтверджує громадянство України або спеціальний статус особи, серія, №, ким і коли виданий)

чи притягався(лася) раніше до адміністративної або кримінальної відповідальності:

так ; ні ; ні .

(вказати статті КУпАП або КК України)

у зв'язку зі скоєнням ним (нею) домашнього насильства _____

(підкреслити потрібне: фізичне, економічне, психологічне, сексуальне та
викласти стислий зміст правопорушення)

стосовно постраждалої особи _____
(прізвище, ім'я, по батькові особи, яка постраждала від домашнього насильства)

які перебувають у стосунках (підкреслити потрібне): подружжя; колишнє подружжя; наречені; мати (батько) або дитина (діти) одного з подружжя (колишнього подружжя); інший з подружжя (колишнього подружжя); які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у шлюбі між собою, їхні батьки та діти; мають спільну дитину (дітей); батьки (мати, батько) і дитина (діти); дід (баба) та онук (онучка); прадід (прабаба); правнук (правнучка); вітчим (мачуха) та пасинок (падчерка); рідний брат і сестра; інші родичі: дядько (тітка) та племінник (племінниця); двоюрідні брати і сестри; двоюрідний дід (баба) та двоюрідний онук (онучка); діти подружжя, колишнього подружжя, наречених, осіб, які мають спільну(их) дитину (дітей), яка (які) не є спільною(ими) або всиновленою(ими); опікуни, піклувальники, їхні діти та особи, які перебувають (перебували) під опікою, піклуванням; прийомні батьки; батьки-вихователі; патронатні вихователі, їхні діти та прийомні діти; діти-вихованці, які проживають (проживали) в сім'ї патронатного вихователя; інші родичі, інші особи, які пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки, за умови спільного проживання згідно зі статтею 3 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству».

Заходи термінового заборонного припису стосовно кривдника:

- зобов'язання залишити місце проживання (перебування) постраждалої особи;
- заборона на вхід та перебування в місці проживання (перебування) постраждалої особи;
- заборона в будь-який спосіб контактувати з постраждалою особою.

Терміновий заборонний припис стосовно кривдника внесений строком на _____
діб з ____ год ____ хв ____ днів до ____ год ____ хв ____ днів та діє до ____ год ____ хв ____ днів _____
(дата) (дата)

Особі, стосовно якої внесено терміновий заборонний припис, роз'яснено положення статті 173² КУпАП про пригрозження до відповідальності за невиконання термінового заборонного припису стосовно кривдника, зобов'язання повідомити про місце свого

тимчасового перебування уповноважений підрозділ Національної поліції України за місцем учинення домашнього насильства, а також про право оскарження термінового заборонного припису стосовно кривдника до суду _____

І.Б. особи, якій внесено терміновий заборонний припис стосовно кривдника

Підпис працівника уповноваженого підрозділу органів Національної поліції України, який виніс терміновий заборонний припис стосовно кривдника _____
(підпис, П.І.Б.)

Підпис постраждалої особи (її представника) про отримання копії термінового заборонного припису стосовно кривдника та надання згоди на обробку персональних даних згідно із Законом України «Про захист персональних даних» _____
(підпис, П.І.Б.)

Підпис кривдника про отримання термінового заборонного припису стосовно кривдника _____
(підпис, П.І.Б.)

Кривдник від підпису відмовився в
присутності

(підпис працівника уповноваженого підрозділу
поліції, який виніс терміновий заборонний
припис стосовно кривдника)
(П.І.Б.)

(підпис постраждалої особи (її представника))
(П.І.Б.)

(підпис свідка(ів) (у разі наявності))
(П.І.Б.)

(до термінового заборонного припису стосовно кривдника додається (зазначити потрібне))

ДОДАТОК 2

Начальнику Управління-служби у справах дітей
_____ районної у
м. _____ ради

_____ (ПІБ) _____,
«__» _____ року народження
Проживаю за адресою:

тел.: + 38 (0 _____
електронна адреса відсутня

В інтересах: _____ (ПІБ) _____,
«__» _____ року народження
Проживає за адресою:

ЗАЯВА-ПОВІДОМЛЕННЯ

про вчинення адміністративного правопорушення за ч. 1 ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення стосовно малолітньої дитини

Я, _____ (ПІБ) _____, є матір'ю малолітньої дитини _____ (ПІБ) _____. Наразі ми з батьком наших спільних дітей, _____ (ПІБ) _____, знаходимося в процесі розірвання шлюбу: спільно ми не проживаємо та не ведемо спільного господарства через те, що протягом тривалого часу з боку _____ (ПІБ) _____ щодо мене та наших спільних малолітніх дітей почали проявлятися ознаки домашнього насильства, що зокрема, полягали у залякуванні, погрози фізичної розправою, завданні фізичного та душевного болю, психологічному тиску, переслідуванні, відібранні кишенькових грошей тощо.

Саме тому, наші спільні діти, в тому числі, і _____ (ПІБ) _____, наразі проживають разом зі мною.

Так, відповідно до Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, **домашнє насильство - діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь (п. 1 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Факт вчинення домашнього насильства з боку _____ (ПІБ) _____, щодо мене, _____ (ПІБ) _____, та наших спільних дітей, проявляється у наступному:

- _____ (ПІБ) _____ мені _____ (ПІБ) _____, у присутності наших спільних дітей завдав мені фізичного болю, що не спричинив тілесних ушкоджень, що, зокрема, проявлялося у ляпасах, стусанах, штовханні;

- _____ (ПІБ) _____ мені, _____ (ПІБ) _____, та нашим спільним дітям, завдавав психологічне насилля, що проявлялось у залякуванні, словесних образах, погрозах, переслідуванні та приниженні;

- _____ (ПІБ) _____ мене, _____ (ПІБ) _____, та наших спільних дітей почав виганяти з фактичного місця проживання за адресою : _____ та відбивав кишенькові гроші;

Відтак, **психологічне насильство** - форма домашнього насильства, що включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи (**п. 14 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Фізичне насильство - форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру (**п. 17 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Економічне насильство - форма домашнього насильства, що включає умисне позбавлення життя, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкодження в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру (п. 4 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).

В свою чергу, особою, яка постраждала від домашнього насильства (постраждалою особою), є особа, **яка зазнала домашнього насильства у будь-якій формі (п. 8 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Окрім того, **дитиною, яка постраждала від домашнього насильства (постраждалою дитиною), є особа, яка не досягла 18 років та зазнала домашнього насильства у будь-якій формі або стала свідком (очевидцем) такого насильства (п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

В свою чергу, слід зазначити, що _____ (ПІБ) _____ не тільки вчиняє домашнє насильство, чим порушує норми адміністративного законодавства України, а ще й своїми протиправними діями сприяє підриву мого авторитету, як матері, чим порушує суспільні норми моралі. Наші діти часто стають свідками сімейних сварок та досить важко переживають розлучення батьків, адже знаходяться в такому віці, коли формується їх розуміння суспільних цінностей та моралі, і особливо потребує материнської турботи та піклування. А дії мого чоловіка ще більше травмують дитячу психіку.

Звертаюсь до Управління-служби у справах дітей _____ районної у м. _____ ради, бо відповідно до ст. 10 Закону України “Про охорону дитинства” держава здійснює захист дитини від усіх форм домашнього насильства та інших проявів жорстокого поводження з дитиною, експлуатації, включаючи сексуальне насильство, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють.

Крім того, тією ж статтею передбачено, що дитина вправі **особисто звернутися до органу опіки та піклування**, служби у справах дітей, центрів соціальних служб для сім’ї, дітей та молоді, кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, інших уповноважених органів за захистом своїх прав, свобод і законних інтересів.

Окремо наголошую на тому, що розголошення чи публікація будь-якої інформації про дитину, що може заподіяти їй шкоду, без згоди законного представника дитини забороняється.

Отже, враховуючи вищевикладене, керуючись Законом України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, Законом України “Про охорону дитинства”,

ПРОШУ:

1) Вжити відповідних заходів, передбачених Порядком взаємодії суб’єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 22 серпня 2018 р. № 658, щодо припинення насильницьких дій з боку _____ (ПІБ) _____, 20 квітня 1975 року народження, щодо нашої спільної малолітньої дитини, _____ (ПІБ) _____, 23.09.2013 року народження.

2) Відповідь на мою заяву-повідомлення надати у встановлений ст. 20 Закону України “Про звернення громадян” нарочно.

“ _____ ” _____ 2019року

Прізвище, ініціали

Начальнику _____ ВП ДВП ГУНП України у _____ області

(ПІБ) _____,

“ _____ ” _____ року народження

РНОКПП _____

паспорт _____, виданий _____ РВ ДМУ ГУ МВС України у _____ області

“ _____ ” _____ року

фактично мешкаю за адресою:

тел.: + 38 (0 _____)

електронна адреса відсутня

ЗАЯВА

про вчинення адміністративного правопорушення за ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення

У період з 2012 року і по теперішній час я, _____ (ПІБ) _____, та _____ (ПІБ) _____, _____ року народження, РНОКПП _____, паспорт _____, виданий _____ МВ УМВС України в _____ області “ _____ ” _____ року, проживаємо разом однією сім’єю без реєстрації шлюбу в установленому чинним законодавством України порядку.

Від фактичних шлюбних відносин без реєстрації шлюбу в установленому чинним законодавством України порядку ми маємо спільну доньку — _____ (ПІБ) _____, _____ року народження.

З кінця _____ року і по теперішній час _____ (ПІБ) _____ систематично проявляє щодо мене та нашої спільної доньки домашнє насильство.

Так, прояви домашнього насильства з боку _____ (ПІБ) _____ щодо мене та нашої спільної доньки зафіксовані у:

1) Протоколи про вчинення адміністративного правопорушення за ч. 1 ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі — *КУпАП*) № _____ від _____ року. Рішенням _____ районного суду м. _____ від _____ року по справі № _____ (ПІБ) _____ притягнуто до адміністративної відповідальності за вчинене правопорушення.

2) Протоколи про вчинення адміністративного правопорушення за ч. 2 ст. 173-2 КУпАП № _____ від _____ року Рішенням _____ районного суду м. _____ від _____ року по справі № _____ (ПІБ) _____ притягнуто до адміністративної відповідальності за вчинене правопорушення.

3) Заяві про вчинення правопорушення від _____ року, ЖСО № _____.

4) Заяві про вчинення правопорушення від _____ року, ЖСО № _____.

_____ року факт вчинення домашнього насильства з боку **(ПІБ)** щодо мене, **(ПІБ)**, та нашої спільної малолітньої доньки повторився, що, зокрема, проявлялося у наступному:

- **(ПІБ)** мене, **(ПІБ)**, а також нашу спільну малолітню доньку, ОСОБУ 3 почав виганяти з нашого фактичного місця проживання за адресою: _____;

- **(ПІБ)** в присутності нашої спільної малолітньої доньки виражався на мою адресу нецензурною лайкою;

- **(ПІБ)** в присутності нашої спільної малолітньої доньки завдавав мені фізичного болю, що не спричинив тілесних ушкоджень, що, зокрема, проявлялося у ляпасах, стусанах, штовханні;

- **(ПІБ)** в присутності нашої спільної малолітньої доньки погрожував мені фізичною розправою та залякував;

- **(ПІБ)** в присутності нашої спільної малолітньої доньки принижував мене, наголошуючи на тому, що я нікчемна як жінка і як матір.

Наразі наші фактичні шлюбні відносини мають нестерпний характер через ситуацію, що склалася.

Отже, всі вищевказані дії з щодо мене та нашої спільної малолітньої доньки з боку **(ПІБ) мають ознаки домашнього насильства різних форм.**

Так, відповідно до Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”, **домашнє насильство - діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім’ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім’єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь (п. 1 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Відтак, **психологічне насильство** - форма домашнього насильства, що включає **словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров’ю особи (п. 14 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Фізичне насильство - форма домашнього насильства, що включає **ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру (п. 17 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Сексуальне насильство - форма домашнього насильства, що включає будь-які діяння сексуального характеру, вчинені стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушування до акту

сексуального характеру з третьою особою, а також інші правопорушення проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, у тому числі вчинені стосовно дитини або в її присутності (п. 15 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).

В свою чергу, особою, яка постраждала від домашнього насильства (постраждалою особою), є особа, **яка зазнала домашнього насильства у будь-якій формі (п. 8 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).**

Окрім того, дитиною, яка постраждала від домашнього насильства (постраждалою дитиною), є особа, яка не досягла 18 років та зазнала домашнього насильства у будь-якій формі або стала свідком (очевидцем) такого насильства (п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”).

В свою чергу, відповідальність за вказане вчинене правопорушення передбачена, зокрема, ст. 173-2 КУпАП. Так, особами, які мають право складати протокол про адміністративне правопорушення за ст. 173-2 КупАП є уповноважені на те посадові особи органів внутрішніх справ (Національної поліції), що прямо передбачено п. 1 ч. 1 ст 255 КУпАП.

Отже, враховуючи вищевикладене, керуючись ст. 173-2, 255 Кодексу України про адміністративні правопорушення, ст. 1 Закону України “Про запобігання та протидію домашньому насильству”,

ПРОШУ:

1) Притягнути **(ПІБ)**, _____ року народження, РНОКПП _____, паспорт _____, виданий _____ «___» _____ року, до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення, відносно мене, **(ПІБ)**, “___” _____ року народження, РНОКПП _____, паспорт _____, виданий _____, та відносно нашої спільної малолітньої доньки, **(ПІБ)**, “___” _____ року народження;

2) Скласти протокол про вчинення адміністративного правопорушення за ст. 173-2 КУпАП стосовно **(ПІБ)**, _____ року народження, РНОКПП _____, паспорт _____, виданий _____ «___» _____ року, до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення, відносно мене, **(ПІБ)**, “___” _____ року народження, РНОКПП _____, паспорт _____, виданий _____, та відносно нашої спільної малолітньої доньки, **(ПІБ)**, “___” _____ року народження;

Додатки:

1. Копія паспорта громадянина України **(ПІБ)** _____;
2. Копія РНОКПП **(ПІБ)** _____;
3. Копія паспорта громадянина України **(ПІБ)** _____;
4. Копія РНОКПП **(ПІБ)** _____;

“___” _____ 2019 року

Прізвище, ініціали

ДОДАТОК 4

Начальнику
_____ відділу поліції
ГУ НП у _____ області

Заявник: ППП, _____.____ р.н.,
яка(ий) зареєстрована(ий) та мешкає за
адресою:
00000, _____ область, м.

вул. _____, буд. ____, кв. ____,
РНОКПП - _____,
паспорт серія № _____ виданий
_____ МВ ГУМВС України в _____
області _____.____ року,
моб. тел. + 38 (000)-000-00-00,
e-mail: _____
інші засоби зв'язку відсутні

ЗАЯВА про притягнення до адміністративної відповідальності та винесення термінового заборонного припису

Я, ППП, проживаю за адресою: 00000, _____ область, місто
_____, вул. _____, буд. ____, кв. ____ з _____ (вказуються
ППП осіб, які проживають в одній квартирі (будинку) осіб та родинні зв'язки).

Мій чоловік (мій/моя дружина, син, донька, батько, мати), ППП, останнім часом,
за місцем нашого проживання, систематично, в стані алкогольного/наркотичного сп'яніння
(або в тверезому стані) вчиняє домашнє насильство, а саме: діяння психологічного,
фізичного, економічного насильства, що виражається у наступному:

- психологічне насильство – словесні образи, нецензурна лайка, приниження,
погрози фізичної розправи, залякування, контроль у пересуванні;

- фізичне насильство – ляпаси, стусани, штовхання, шарпання за волосся,
нанесення побоїв, кидання в мене різноманітних предметів;

- економічне насильство – позбавлення особистих і спільних документів та
можливості користуватися ними (документи на квартиру/будинок, свідоцтво про шлюб,
свідоцтво про народження дитини, мій паспорт громадянина/ки України тощо), відбирає/
відібрав банківську платіжну картку, кошти, не дає можливостей та коштів на моє лікування
(лікування дитини).

На мої неодноразові зауваження, прохання не реагує або починає вчиняти
насильницькі діяння. Усі ці діяння відбуваються в присутності малолітньої/ніх (до 14
років) / неповнолітньої/ніх (з 14 до 18 років) дитини/дітей (вказується при наявності в
сім'ї дитини).

Сьогодні, « ____ » _____ 2020 року, о ____ год., прийшов/ла до дому в
стані алкогольного/наркотичного сп'яніння (в тверезому стані) та безпідставно вчинив/
ла в черговий раз домашнє насильство: висловлювався/лася брутальними, нецензурними
словами, штовхав/ла мене, принижував/ла, погрожував/ла фізичною розпавою. Все це
знову, в черговий раз, відбувалося в присутності дитини (вказується при перебуванні
дитини в приміщенні, в якому вчинялося домашнє насильство).

В зв'язку з систематичним вчиненням домашнього насильства, я реально боюся
за своє і дитини (дітей, інших членів родини) життя та здоров'я, а також за свою (нашу)
безпеку в цілому, тому що нездатна/ний захистити себе від насильницьких дій ППП.

На підставі вищевикладеного,-

Прошу:

1. Розглянути мою заяву та вжити усіх належних заходів для припинення вчинення щодо
мене домашнього насильства.
2. Притягнути ППП до адміністративної відповідальності, згідно зі ст. 173-2 КУпАП.
3. Відповідно ст.ст. 10, 24, 25 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому
насильству» та наказу МВС України № 654 від 01.08.2018 року «Про затвердження
Порядку винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України
термінового заборонного припису стосовно кривдника» винести кривднику – ППП
терміновий заборонний припис та:
 - зобов'язати залишити місце проживання зі мною, як постраждалою особою;
 - заборонити на вхід та перебування в місці нашого проживання;
 - заборонити в будь-який спосіб контактувати зі мною.
4. Здійснювати контроль за виконанням кривдником спеціальних заходів протидії
домашньому насильству протягом строку дії термінового заборонного припису.

Додаток:

1. Копія паспорта на моє ім'я;
2. Копія РНОКПП на моє ім'я;

(У разі необхідності – зазначаються інші підстави, документи та докази).

« ____ » _____ 20__ року _____ ППП (заявника)
(підпис)

ДОПОМОГА

у випадку домашнього насильства
в період карантину

Національна гаряча лінія із
попередження домашнього насильства

0 800 500 335
Цілодобово. Безкоштовно.

116 123 lastada_ukraine
ГО "Ла Страда-Україна"
info@la-strada.org.ua
la-strada.org.ua

Урядова гаряча лінія для постраждалих
від домашнього насильства

15 47

Цілодобово. Безкоштовно.

Національна поліція

102 | police_helpbot
чат-бот у Telegram

Безоплатна правова допомога

0 800 213 103 Non_Violence_Bot
чат-бот у Telegram
Цілодобово. Безкоштовно.

пн-чт: 09:00 – 18:00 год. пт: 09:00 – 16:45 год.

Розірви коло
rozirvykolo.org

Міністерство внутрішніх справ України

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ

НАЦІОНАЛЬНА ДИТЯЧА ГАРЯЧА ЛІНІЯ

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ

Домашнє насильство:

1 підготовчий етап

(якщо є ризики погіршити ситуацію домашнього насильства)

- звичасно спостерігає ознаки агресії в брехню
- зробити копії або фото важливих документів, які є близьким для вас людям
- завчасно підготувати першу необхідність, гроші, документи, дубляжі ключів та гроші
- зберіть такі речі в навітряну та недоступну для вас місць або у людини, який довіряє
- допоможіть з сусідами, друзями або близькими людям щодо сигналізації, позову на позовується допомога, а також щодо вашого тимчасового місця перебування
- випити попитати на допомогу та виконати 102

2 критичний етап

(якщо напружа зростає та ситуація загострюється)

- уникайте приміщення, де є гострі та небезпечні предмети
- за можливості перебувайте у приміщенні, з якого легко вийти, тримайтеся ближче до виходу
- зніміть з шиї брелок-ніч сигналізатор чи пристрій
- повідомте про безпеку дітей та людей похилого віку
- інформуйте місцеву поліцію, скористайтеся послугами приміщення та повідомити 102
- повідомте про небезпечні ситуації, друзів або близьких людей, якщо немає можливості викликати 102, особисто

3 посткритичний етап

(якщо ви знаходитесь у безпеці і напруження спала)

- якщо вам важливо з'ясувати подробиці, повідомте ліній про ситуацію, що сталася
- зробіть копії всіх промови насильства: фото ссідів та саден, повідомлень з погрозами, запис телефонних розмов, медичних довідок
- інформуйте про 102 та повідомте про ситуацію, яка сталася про ваш стан та подальші наміри
- зніміть свої контактні дані (адресу електронної пошти, номер телефону), вкажіть локацію в телефоні, ноутбуці, смартфоні, щоб уникнути самонаслідкованості у соціальних мережах

План безпеки

як захиститись в умовах карантину

НАЦІОНАЛЬНА ДИТЯЧА ГАРЯЧА ЛІНІЯ

0 800 500 335 (безкоштовно з стаціонарних телефонів)

11611 (безкоштовно з мобільних телефонів)

БЕЗКОШТОВНА НАЦІОНАЛЬНА ГАРЯЧА ЛІНІЯ ЦІЛОДОБОВО

0 800 500 335 (з стаціонарних телефонів)

116123 (з мобільних телефонів)

Наглядуємо номери екстрених служб та гарячі лінії:

НАЦІОНАЛЬНА ДИТЯЧА ГАРЯЧА ЛІНІЯ

0 800 500 335 (безкоштовно з стаціонарних телефонів)

11611 (безкоштовно з мобільних телефонів)

БЕЗКОШТОВНА НАЦІОНАЛЬНА ГАРЯЧА ЛІНІЯ ЦІЛОДОБОВО

0 800 500 335 (з стаціонарних телефонів)

116123 (з мобільних телефонів)

Важко в разі діти або люди похилого віку зверніться, що: - дозвільте собі спитати (покажіть записи безкоштовно з стаціонарних телефонів та телефонування на 102); - телефонувати про безпеку місця, куди можна сховатись, - після такої ситуації перебувають у безпеці.

Важко не перебувати в небезпечній ситуації зверніться на телефонні гарячі лінії.

МОБІЛЬНІ БРИГАДИ

допомоги та підтримки учасників бойових дій в АТО/ООС та членів їх родин

м. Вишневе

психологічна підтримка 063-605-94-10, 098-639-70-01
соціально підтримка 050-030-59-48

Графік роботи:

пн-пт: 9:00 – 18:00 год

м. Біла Церква

психологічна підтримка 0973145383, 0982704404
соціально підтримка 0661089492

смт. Бородянка

психологічна підтримка 0636248725, 0954738791, 095-8215888
соціально підтримка 0636248725, 0661089581

м. Миколаїв

психологічна підтримка 0985615858, 0970912761
соціально підтримка 0958071841

Миколаївська область

психологічна підтримка 0958071802
соціально підтримка 0963570648, 0935353190

ДОДАТОК 7

ДОДАТОК 8

1

ОЦІНІТЬ СИТУАЦІЮ.

Яке насильство відбувається – фізичне, психологічне, економічне, сексуальне? Постраждала особа – дитина або доросла людина? Чи припустиме втручання державних органів через деякий час, або воно потрібне негайно? У якому стані перебуває постраждала особа? Як поводить себе кривдник? Ви один/одна, у компанії з дорослими людьми або з вами є діти? Чи є навколо інші люди та чи готові вони прийти на допомогу? Під час насильницького нападу обирати спосіб фізичного втручання рекомендується лише якщо ви до цього справді готові (маєте навички рукопашного бою, засоби індивідуального захисту, нелетальні засоби самооборони тощо). Дбайте про свою безпеку та безпеку тих, хто поруч, тому що кривдник може мати зброю і завдати Вам шкоду.

2

ВИКЛИЧТЕ ПОЛІЦІЮ.

Так ви не поставите під загрозу свою особисту безпеку, але дозволите спеціально підготовленим працівникам поліції вжити своєчасних та адекватних заходів для належного реагування на факт насильства та його припинення. Виклик поліції ви можете здійснити за номером 102, номером вашого безпосереднього відділу або відділення поліції (конкретний номер за посиланням www.npu.gov.ua/policiya-v-oblastyax.html), а за номером безкоштовної гарячої лінії 0-800-50-02-02 вам нададуть кваліфіковану допомогу та вкажуть на подальші дії в тій чи іншій ситуації.

3

МЕДИЧНА ДОПОМОГА.

Коли існує безпосередня загроза життю та здоров'ю людини (фізичний чи психічний стан раптово погіршується і це супроводжує кровотеча, судороги, знепритоміння, удусення, гострий біль або інші симптоми, які можуть свідчити про суттєву загрозу) – **викличте бригаду «швидкої допомоги»** за єдиним номером 103.

4

ЗАФІКСУЙТЕ ПОБАЧЕНЕ.

Якщо у вас або у когось поруч є мобільний телефон – **зафіксуйте на відео**, фото усе, що відбувається. Це допоможе органам влади вірно оцінити ситуацію, дати правильну кваліфікацію та послужить як доказ при розгляді справи.

5

ПОВІДОМТЕ ДО ВІДПОВІДНИХ ОРГАНІВ.

Коли кривдник припинив насильство та залишив місце події, запитайте у постраждалої: чи є хтось, хто їй допоможе; чи потрібна Ваша допомога, щоб подзвонити цій людині. Постраждала особа може попросити вас побути з нею, поки приїде людина, якій вона довіряє. Якщо ви згодні – знаходитесь у освітленому людському місці. **Порадьте звернутися до мобільних бригад соціально-психологічної допомоги та/або зателефонувати до телефону національної гарячої лінії з попередження домашнього насильства**, торгівлі людьми та гендерної дискримінації 0-800-500-335 або 116-123 (за мобільного) – безкоштовний зі стаціонарних та мобільних телефонів будь-яких операторів по всій території України)

6

ПОРАДЬТЕ ЗВЕРНУТИСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ.

Коли кривдник припинив насильство та залишив місце події, запитайте у постраждалої: чи є хтось, хто їй допоможе; чи потрібна Ваша допомога, щоб подзвонити цій людині. Постраждала особа може попросити вас побути з нею, поки приїде людина, якій вона довіряє. Якщо ви згодні – знаходитесь у освітленому людському місці. **Порадьте звернутися до мобільних бригад соціально-психологічної допомоги та/або зателефонувати до телефону національної гарячої лінії з попередження домашнього насильства**, торгівлі людьми та гендерної дискримінації 0-800-500-335 або 116-123 (за мобільного) – безкоштовний зі стаціонарних та мобільних телефонів будь-яких операторів по всій території України)

Кожна постраждала має право на безоплатне отримання соціальних послуг, медичної, соціальної, психологічної, правової допомоги. Коли безпосередньої загрози життю або здоров'ю постраждалої особи немає, Ви можете також порекомендувати їй звернутись до таких органів та установ (ст. 6 ЗУ «Про запобігання та протидію домашньому насильству»). Проте важливо пам'ятати, що такі послуги та допомогу людина може отримати лише за її власним бажанням.

7

ПРОЯВІТЬ НЕБАЙДУЖІСТЬ.

Будьте готовими, що постраждала не захоче змінювати своє життя. Людина має право зробити цей вибір, а ви у силах висловити своє занепокоєння, запропонувати підтримку, направити до тих, хто може допомогти.

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ЛЕВЧУК ПРОТИ УКРАЇНИ» (LEVCHUK v. UKRAINE)

(Заява № 17496/19)

РІШЕННЯ

Стаття 8 • Повага до приватного життя • Домашнє насильство • Позитивні зобов'язання щодо захисту • Відхилення позову жінки про виселення колишнього чоловіка • Нездатність національного суду провести всебічний аналіз ситуації та оцінити ризик майбутнього психологічного та фізичного насильства щодо заявниці та дітей • Ризик подальшого насильства у зв'язку з тривалим судовим провадженням (більше двох років на трьох рівнях юрисдикції) • Справедливого балансу не досягнуто

СТРАСБУРГ

3 вересня 2020 року

Рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Текст рішення може підлягати редакційним виправленням.

У СПРАВІ «ЛЕВЧУК ПРОТИ УКРАЇНИ»

Європейський суд з прав людини (П'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої ввійшли:

Сіофра О'Лірі (Siofra O'Leary), Голова,

Габріеле Куцко-Штадльмаєр (Gabriele Kucsko-Stadlmayer), Ганна Юдківська (Ganna Yudkivska),

Мартінш Мітс (Mārtiņš Mits), Лєтіф Гусейнов (Lətif Hüseynov),

Аня Зайберт-Фор (Anja Seibert-Fohr), Маттіас Гіомар, судді,

та Віктор Соловейчик (Victor Soloveytchik), заступник секретаря секції,

Враховуючи та з огляду на:

заяву (№ 17496/19) проти України, подану до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод («Конвенція») громадянкою України, пані Іриною Миколаївною Левчук («заявниця»), 20 березня 2019 року;

рішення повідомити про заяву Уряд України (далі - «Уряд»); рішення про надання пріоритету справі відповідно до правила 41

Регламенту Суду; спостереження сторін;

Після обговорення за зачиненими дверима 30 червня 2020 року виносить таке рішення, що було ухвалено в той день:

ВСТУП

- Справа стосується стверджуваних порушень статей 6, 8 та 13 Конвенції у зв'язку з відмовою в задоволенні позову про виселення, поданого заявницею проти її колишнього чоловіка, оскільки він неодноразово піддавав її психологічному та фізичному насильству в присутності їхніх неповнолітніх дітей.

ФАКТИ

- Заявниця народилася в 1982 році та проживає в м. Рівне. Вона інвалід 3 групи I та живе на свою пенсію з інвалідності та виплат на утримання дітей. Їй було надано правову допомогу, і її представляла пані Н. А. Бухта, юрист, що практикує в Рівному.

¹ Найменш важка група інвалідності згідно з національною класифікацією

2. Уряд представляв його Уповноважений, пан І. Ліщина.
3. Згідно з поданням сторін, факти у справі можна узагальнити, як описано нижче.
4. У 2002 році в заявниці народився син.
5. 26 травня 2006 року заявниця одружилася з О. Л. Подружжя оселилось у квартирі у м. Рівне, якою О.Л. володів спільно з матір'ю.
6. У січні 2007 року в заявниці та О.Л. народилася трійня (три дівчинки).
7. У зв'язку з багатопліддям у лютому 2008 року Рівненська міська рада надала заявниці та О.Л. соціальне житло – квартиру, у якій вони могли проживати як соціально захищені особи, разом із трійнятами та сином заявниці.
8. За словами заявниці, її стосунки з О.Л. поступово погіршувалися, оскільки він зловживав алкоголем і під його впливом починав сварки, діяв та залякував її та дітей, а іноді вдавався до фізичного насильства щодо неї. Заявниця так боялася його неодноразових спалахів люті, що тікала на певний час до родичів чи знайомих.
9. 18 березня 2009 року Рівненське обласне бюро судово-медичної експертизи засвідчило, що в заявниці був зламаний ніс та крововиливи навколо очей. За словами заявниці, ці травми були наслідком однієї зі сварок з О.Л. З матеріалів справи випливає, що цей випадок не призвів до офіційного подальшого провадження.
10. 13 січня 2011 року знайомий заявниці, С.Л., подав скаргу до Рівненської поліції, у якій йшлося про те, що О.Л. вдарив заявницю під час сварки вдома. Поліція відмовилася порушувати кримінальну справу на тій підставі, що в діях О.Л. був відсутній склад злочину. Це рішення не було оскаржено.
11. У квітні 2015 року заявниця подала позов, скаржачись на те, що О.Л. не допомагав забезпечувати фінансові потреби своїх дітей.
12. У червні 2015 року Рівненський міський суд виніс рішення, яким встановив суму, яку О.Л. повинен сплатити заявниці як аліменти на дітей.
13. 10 червня 2015 року заявниця подала до поліції кримінальну скаргу, повідомивши, що близько 21:00 31 травня 2015 року О. Л. вдарив її ногою під час сварки вдома.
14. 11 червня 2015 року було порушено кримінальне провадження проти О. Л. відповідно до статті 125 Кримінального кодексу («КК») у зв'язку зі ствердженням нападом на заявницю.
15. 16 червня 2015 року Рівненське обласне бюро судово-медичної експертизи засвідчило, що в заявниці був підшкірний крововилив на правому стегні.

16. 23 вересня 2015 року шлюб між заявницею та О. Л. було розірвано. Опіку над усіма дітьми було присвоєно заявниці. Після розлучення всі члени сім'ї та О. Л. залишилися проживати в тій самій квартирі.
17. 16 жовтня 2015 року Рівненська поліція закрила кримінальне провадження, розпочате проти О. Л. у червні, оскільки заявниця відкликала свою скаргу. У відповідному рішенні зазначалося, що, хоча з'ясувалось, що поведінка О. Л. підпадає під дію статті 125 КК, з огляду на рішення заявниці як потерпілої сторони не продовжувати розгляд її скарги, матеріали справи будуть направлені до іншого відділення поліції для ухвалення рішення про те, чи повинен О. Л. бути притягнений до відповідальності за адміністративне правопорушення. Схоже, що подальшого рішення щодо цього випадку не було ухвалено.
18. 11 листопада 2015 року заявниця поскаржилася до Рівненської поліції, що О. Л. не платить аліменти на дітей. Вона пред'явила довідку з Державної виконавчої служби про те, що О. Л. мав заборгованість щодо цих виплат за сім місяців. Вона стверджувала, що хоч О. Л. був офіційно безробітним, насправді він регулярно виконував різні випадкові роботи та приховував свої доходи. Того ж дня за цим фактом було порушено кримінальне провадження.
19. Під час допиту в поліції (у грудні 2015 року) О. Л. визнав, що не сплачував аліменти на дітей. Він пояснив, що не міг здійснити належні виплати, оскільки був безробітним і не мав доходу. Він запевнив поліцію, що оплатить заборгованість, шойно знайде джерело доходу й отримає необхідні засоби. Згодом провадження проти О. Л. було закрито або скасовано.
20. 23 листопада 2015 року та 2 лютого 2016 року заявниця зверталася до поліції зі скаргами про те, що О. Л. переслідував її та неналежно поводився з нею вдома. У відповідь представники поліції відвідали помешкання заявниці та О. Л. і провели профілактичні бесіди.
21. 23 лютого 2016 року заявниця зателефонувала в поліцію та поскаржилася, що О. Л. поводився агресивно в стані алкогольного сп'яніння.
22. 12 березня 2016 року заявниця знову зателефонувала в поліцію, поскаржившись, що чоловік тероризував її. Цей дзвінок викликав чергову перевірку поліції та ще одне усне попередження для О. Л., про що йдеться у звіті поліції від 16 березня 2016 року.
23. 18 березня 2016 року начальник Рівненської міліції вирішив, що дії О. Л., вчинені 23 лютого 2016 року (образи та погрози заявниці, а також шматування ковдри ножем), можна віднести до категорії психологічного насильства. Він висунув обвинувачення проти О. Л. у вчиненні адміністративного правопорушення, а саме домашнього насильства, за статтею 173-2 Кодексу про адміністративні правопорушення (далі – КпАП) та передав справу до Рівненського міського суду. Схоже, що подальшого рішення стосовно цього звинувачення поліції не було ухвалено.

24. 14 березня 2016 року заявниця поскаржилась у Рівненський міський центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді («служба соціальної допомоги сім'ям») на те, що її чоловік часто жорстоко поводився з нею у стані алкогольного сп'яніння, і попросила допомоги в пошуку ефективного рішення.
25. У період з 14 по 22 березня 2016 року група людей зі служби соціальної допомоги сім'ям провела оцінку потреб сім'ї заявниці, під час якої вони відвідали її квартиру та опитали трійню. Згідно з опитуванням одна з дівчат заявила, що любить обох своїх батьків, проте дуже хвилюється, коли батько приходиться додому п'яним і вступає у конфлікт із мамою. Інша дівчина заявила, що не поважає свого батька й ненавидить, коли він приходиться додому п'яним. Третя дівчина заявила, що любить свою матір, і намагалася уникати розмов про батька. Згідно з подальшими даними, соціальні працівники не змогли опитати О. Л., оскільки його не було вдома під час їх візитів. Спроби влаштувати з ним окрему зустріч зазнали невдачі, оскільки він або не брав слухавку, або відмовлявся зустрічатися із соціальними працівниками, аргументуючи це тим, що дуже зайнятий на роботі. У результаті оцінки, соціальна служба склала звіт, у якому вказала, що діти, загалом, були забезпечені умовами, необхідними для їх виховання. Однак їхній батько нехтував своїми батьківськими обов'язками та жорстоко поводився з матір'ю, залякуючи та пригнічуючи дітей. Заявниці було запропоновано консультаційну допомогу, від якої вона тоді відмовилась.
26. 24 березня 2016 року соціальна служба попросила поліцію прослідкувати за ситуацією в сім'ї заявниці, зокрема через профілактичну бесіду з О. Л., і встановити, чи є підстави для притягнення його до відповідальності за домашнє насильство.
27. 5 квітня 2016 року інспектор поліції, якому було доручено це завдання, повідомив, що йому не вдалося зв'язатися з О. Л. та призначити зустріч.
28. У квітні 2016 року працівники початкової школи, у якій навчалась трійня, – директор, шкільний психолог та класний керівник дівчат, повідомили соціальній службі, що загалом, дівчата добре інтегрувались у шкільне та соціальне життя. Однак їхнє домашнє середовище було пригнічуючим. Дівчата повідомляли, що їхні батьки часто сварилися. У них були добрі та довірливі стосунки з матір'ю та родичами по материнській лінії. Щодо свого батька вони повідомили, що їм важко йому довіряти, і вони вважають, що він часто мало звертає увагу на питання, що їх стосуються. Вони регулярно бачили його в стані алкогольного сп'яніння, боялися його зовнішнього вигляду та непередбачуваної, а часом і жорстокої поведінки. Працівникам не було відомо про будь-які випадки фізичного жорстокого поводження з дівчатами з боку батька. Однак вони вважали, що поєднання його байдужого ставлення та спалахів агресії до матері призвело до того, що дівчата стали постраждалими від «психологічного жорстокого поводження».
29. 13 квітня 2016 року заявниця подала нову скаргу в поліцію, стверджуючи, що близько 22:00 того дня в О. Л. був новий спалах агресії: він лаяв її, погрожував і штовхав.
30. 18 квітня 2016 року Рівненське обласне бюро судово-медичної експертизи засвідчило, що в заявниці були крововиливи на правому зап'ясті, руці та нозі, а також розтягнення апоневрозу на правій ступні.
31. 5 липня 2016 року Рівненський міський суд визнав О. Л. винним у скоєнні домашнього насильства, яке мало місце 13 квітня 2016 року, за статтею 173–2 КпАП. О. Л., який брав участь у судовому засіданні, визнав свою провину в цьому правопорушенні. Суд також вирішив, що О. Л. можна звільнити від офіційної відповідальності за вчинення домашнього насильства та виголосити лише усне попередження з огляду на прохання заявниці, оскільки сторони вже владнали свої протиріччя.
32. Водночас, 22 червня 2016 року заявниця порушила цивільне провадження в Рівненському міському суді, вимагаючи виселити О. Л. з їхньої квартири. Посилаючись на статтю 116 Житлового кодексу, вона стверджувала, що проживання з ним неможливе, оскільки він систематично зловживав алкоголем, жорстоко поводився, погрожував і залякував її та дітей, не поважав їхні інтереси та мав спалахи агресії. Подальше проживання з ним означало б, що вона та її діти, які були неповнолітніми, піддавалися б постійному ризику психологічних знущань та фізичного насильства. Заявниця також стверджувала, що якщо виселити О. Л., він не опиниться в скрутному становищі, оскільки він разом із матір'ю спільно володіли квартирою в цьому ж місті.
33. Під час слухань щодо вимоги про виселення троє свідків (сестра заявниці та двоє друзів), допитані судом, підтвердили версію подій заявниці та засвідчили, що О. Л. зловживав алкоголем та жорстоко поводився зі своєю колишньою дружиною та дітьми. Натомість ще три свідки (брат О. Л. та двоє людей, які були його друзями, або родичами) вважали, що сварки провокувала заявниця, яка хотіла позбутися О. Л., щоб отримати повний контроль над квартирою. Ці свідки також стверджували, що О. Л. дбав про дітей і був добрим батьком.
34. На підтримку своєї справи О. Л. також подав дві характеристики. Перша – від органу управління будинку, у якому розташована належна йому та заявниці квартира. Ця характеристика вказувала на те, що проти нього не подавали скарги жодні мешканці будинку. Друга була від товариства з обмеженою відповідальністю під назвою Р., у якій було вказано, що О. Л., одного з їх незалежних підрядників, високо цінували як старанного будівельника та хорошого члена команди.
35. Заявниця представила документи, що стосуються всіх її попередніх скарг щодо знущання та насильства, а також нову довідку з Державної виконавчої служби, у якій вказано, що О. Л. на той час мав заборгованість щодо виплат на утримання дітей за вісімнадцять місяців.
36. 4 квітня 2017 року Рівненський міський суд задовольнив позов заявниці та наказав виселити О. Л. У своєму рішенні суд зазначив, зокрема, таке:

«... Суд, заслухавши [сторін і їхніх представників], [і] свідків ..., [і] дослідивши письмові свідчення, дійшов таких [висновків]:

... відповідач зловживає алкоголем, постійно влаштовує скандали та провокує сварки [та] залякує [заявницю] в присутності дітей. [Відповідач] поводить себе агресивно, [і] погрожує заявниці фізичним насильством. [Позивачка] разом зі своїми неповнолітніми дітьми іноді була змушена ночувати у своїх знайомих, оскільки боялася залишатися вдома з відповідачем. Заявниця неодноразово зверталася до правоохоронних органів для захисту своїх прав і прав її неповнолітніх дітей. ... До відповідача було застосовано ... заходи з метою виправлення його поведінки у формі профілактичних розмов і попереджень щодо неприпустимості вчинення домашнього насильства, а рішенням Рівненського міського суду від 5 липня 2016 року [його] визнано винним в адміністративному правопорушенні згідно зі статтею 173–2 [КпАП]. Відповідач також був притягнутий до відповідальності за статтею 125 [КК] за вчинення кримінального правопорушення, а саме за завдання позивачці легких тілесних ушкоджень.

Вказані вище заходи для виправлення поведінки [відповідача] не дали бажаного результату...»

37. О. Л. подав апеляцію. Він стверджував, що аргументи заявниці мали на меті розлучити його з дітьми й отримати фінансову вигоду з квартири. З цієї ж причини заявниця перебільшувала ситуацію й подавала докучливі заяви зі звинуваченнями, не підтвердженими доказами. Крім того, стаття 116 Житлового кодексу передбачає виселення мешканця, чий неправомірні дії були систематичними, якщо менш суворі заходи щодо цього мешканця виявились неефективними. У його справі не було доказів систематичного неналежного поводження, і кілька свідків дали покази на його користь. Хоча час від часу відбувались сварки, всі докази проти нього стосувалися 2011 або 2015–2016 років. Нових доказів будь-яких випадків домашнього насильства між ним і його колишньою дружиною не було надано. Стосовно квартири, якою він володів, то в цій квартирі проживала його мати та сім'я його брата, тому для нього в ній не було місця.
38. 14 червня 2017 року Апеляційний суд Рівненської області скасував рішення міського суду та відхилив позов заявниці, встановивши, що немає підстав для застосування такого радикального заходу, як виселення, та що умови, передбачені статтею 116 Житлового кодексу, не було виконано. Відповідна частина ухвали суду звучить так:

«З матеріалів справи видно, що заявниця багато разів викликала поліцію на домашню адресу та звинувачувала відповідача у вчиненні протиправних дій щодо неї та членів її сім'ї; однак не було продемонстровано, що [О. Л.] систематично порушував правила спільного проживання і був визнаний відповідальним [з цього приводу].

Саме по собі звернення до компетентних органів зі скаргами на порушення правил спільного проживання без застосування цими органами влади заходів щодо виправлення поведінки відповідної [винної] сторони не є підставою для виселення.

Оцінивши кожний доказ окремо та спільно, колегія суддів дійшла висновку, що докази, надані сторонами, свідчать про існування ворожих конфліктних відносин між колишнім подружжям.

За таких обставин колегія суддів вважає, що підстав для застосування такого крайнього заходу, як виселення, щодо відповідача недостатньо. Водночас колегія суддів вважає за необхідне попередити [О. Л.] про те, що йому потрібно змінити своє ставлення до правил спільного проживання з членами своєї сім'ї [після розлучення]. ...»

39. Заявниця подала касаційну скаргу. Зокрема, вона стверджувала, що О. Л. вже був визнаний винним у домашньому насильстві в адміністративному провадженні та був притягнутий до відповідальності за статтею 125 КК за кримінальне правопорушення, а саме за напад на неї. Вона стверджувала, що О. Л. не виправив своєї поведінки чи ставлення, і проживання з ним піддавало її та дітей значному ризику знущання та насильства. Вона також нагадала, що в нього є ще одне житло.
40. 20 серпня 2018 року Верховний суд відхилив апеляційну скаргу заявниці, схваливши висновки Апеляційного суду.
41. 11 жовтня 2018 року це рішення було надіслано заявниці поштою.
42. 28 травня 2019 року заявниці, О. Л., їх донькам та сину заявниці було надано право власності на квартиру за національним законодавством, що дозволяє соціально захищеним особам набувати права власності на своє помешкання.
43. Станом на сьогодні всі вони досі проживають у квартирі.
44. У грудні 2019 року заявниця подала нову кримінальну скаргу на О. Л. щодо подальших сплесків жорстокості.
45. 26 листопада 2019 року заявниця також розпочала провадження про позбавлення О. Л. батьківських прав щодо трійнят, стверджуючи, що він систематично нехтував їхніми потребами й уникав сплати аліментів на дітей. Наразі ці провадження тривають.
46. ВІДПОВІДНА НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА

I. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ПРАВО

A. Кримінальний кодекс (2002)

47. Стаття 125 Кодексу в частині, що стосується питання, яке розглядається, передбачає:

Стаття 125. Умисне легке тілесне ушкодження

«1. Умисне легке тілесне ушкодження карається штрафом до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадськими роботами на строк до двохсот годин, або виправними роботами на строк до одного року...»

B. Кодекс України про адміністративні правопорушення (1984)

48. Відповідне положення Кодексу, стаття 173–2 у попередній редакції, звучить так:

Стаття 173–2. Вчинення насильства в сім'ї, невиконання захисного припису або непроходження корекційної програми

«Вчинення насильства в сім'ї, тобто умисне вчинення будь-яких дій фізичного, психологічного чи економічного характеру (застосування фізичного насильства, що не завдало фізичного болю і не спричинило тілесних ушкоджень, погрози, образи чи переслідування, позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна або коштів, на які потерпілий має передбачене законом право, тощо), внаслідок чого могла бути чи була завдана шкода фізичному або психічному здоров'ю потерпілого, а так само невиконання захисного припису особою, стосовно якої він винесений, непроходження корекційної програми особою, яка вчинила насильство в сім'ї, -

C. тягнуть за собою громадські роботи на строк від тридцяти до сорока годин або адміністративний арешт на строк до семи днів. Житловий кодекс (1983)

49. Стаття 116 Кодексу в частині, що стосується питання, яке розглядається, говорить:

Стаття 116. Виселення без надання ... іншого житлового приміщення

«Якщо наймач, члени його сім'ї або інші особи, які проживають разом з ним... систематично... порушують правила ...співжиття, роблять неможливим для інших [людей у помешканні] проживання з ними в одній квартирі чи в одному будинку, а заходи запобігання і громадського впливу виявились безрезультатними, виселення винних на вимогу заінтересованих осіб провадиться без надання іншого житлового приміщення...»

D. Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» (№ 2229-VIII від 7 грудня 2017 року; «Закон про домашнє насильство»)

50. Закон про домашнє насильство від 2017 року набрав чинності 7 січня 2018 року, замінивши попередній Закон «Про попередження насильства в сім'ї» (2001). Відповідно до розділу 5 Закону, цілі державної політики щодо запобігання та протидії домашньому насильству були визначені таким чином:

«1. Державна політика у сфері запобігання та протидії домашньому насильству спрямована на забезпечення комплексного інтегрованого підходу до подолання домашнього насильства, надання всебічної допомоги постраждалим особам та утвердження ненасильницького характеру приватних стосунків.

2. Основними напрямками реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству є:

1) запобігання домашньому насильству;

2) ефективне реагування на факти домашнього насильства шляхом запровадження механізму взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

3) надання допомоги та захисту постраждалим особам, забезпечення відшкодування шкоди, завданої домашнім насильством;

4) належне розслідування фактів домашнього насильства, притягнення кривдників до передбаченої законом відповідальності та зміна їхньої поведінки».

51. Закон передбачає, серед іншого, створення Єдиний державний реєстр випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі (стаття 16) та низку «спеціальних заходів протидії з домашньому насильству» для

розгляду скарг постраждалих. Ці заходи включали, зокрема, терміновий заборонний припис; обмежувальний припис; взяття на профілактичний облік кривдника; та направлення кривдника на проходження програми для кривдників (статті 24–28).

Е. Постанова №2 від 12 квітня 1985 р. Пленуму Верховного Суду України про деякі питання, що виникли в практиці застосування судами Житлового кодексу України

52. Постанова, в частині, що стосується питання, яке розглядається, говорить так:

«17. При вирішенні справ про виселення на підставі ст. 116 [ЖК] осіб, які систематично порушують правила співжиття і роблять неможливим для інших проживання з ними в одній квартирі або будинку, слід виходити з того, що при триваючій антигромадській поведінці виселення винного може статися і при повторному порушенні, якщо раніше вжиті заходи попередження або громадського впливу не дали позитивних результатів. [Маються на увазі]..., зокрема, заходи попередження, що застосовуються судами, прокурорами, органами внутрішніх справ, [або] адміністративними комісіями виконкомів, а також заходи громадського впливу, вжиті на зборах жильців будинку чи членів ЖБК, ... й іншими громадськими організаціями за місцем роботи або проживання відповідача (незалежно від прямих вказівок з приводу можливого виселення). ...»

Ф. Відповідна національна судова практика щодо обмежувальних приписів

І. Постанова Верховного Суду України від 4 грудня 2019 року в справі №607/10122/19

53. У своїй постанові щодо згаданої справи Верховний суд зазначив, зокрема, так:

«У квітні 2019 року [заявниця] звернулася до суду із заявою про видачу обмежувального припису стосовно [її колишнього чоловіка]. ... [Вона] зазначила, що [відповідач] протягом тривалого часу застосовує до неї та її неповнолітньої дитини психологічне [та] фізичне насильство, що виявляється у постійних погрозах, залякуванні, цькуванні, застосовує фізичну силу, а також вчиняє перешкоди у користуванні зазначеним житлом [кімната гуртожитку, в якій вони всі троє проживали].

... [заявниця] просила видати обмежувальний припис стосовно [відповідача] строком на шість місяців... зокрема, щодо усунення перешкод, які чиняться ним [заявниці та неповнолітньому сину заявниці], заборона йому перебувати [чи проживати]... у вказаній кімнаті.

Суди під час вирішення такої заяви мають надавати оцінку всім обставинам та доказам у справі, вирішувати питання про дотримання прав та інтересів дітей і батьків, а також забезпечити недопущення необгрунтованого обмеження одного із батьків у реалізації своїх прав відносно дітей у разі безпідставності та недоведеності вимог заяви іншого з батьків.

У справі, що переглядається, встановлено, що між [заявницею] та [відповідачем] існують неприємні відносини, часто виникають конфліктні ситуації з приводу проживання та користування кімнатою в гуртожитку...

[Відповідач] визнав, що він не має наміру допускати свою колишню дружину та їх неповнолітнього сина до користування кімнатою ...

Установивши вказані обставини, суд першої інстанції, з висновками якого погодився суд апеляційної інстанції, дійшов правильного висновку про наявність правових підстав для видачі обмежувального припису щодо усунення [відповідачем] перешкод заявниці та неповнолітньому сину у користуванні житлом, а також речами побутового вжитку, які знаходяться в спірній кімнаті. Також суди попередніх інстанцій дійшли правильного висновку про відсутність підстав для ... у вигляді заборони [відповідачу] перебувати в місці проживання (перебування) в кімнаті ..., оскільки [заявниця] не надала беззаперечних доказів на підтвердження вчинення відповідачем домашнього насильства...»

2. Постанова Верховного Суду України від 28 квітня 2020 року у справі № 754/11171/19

54. У своїй постанові щодо згаданої справи Верховний суд зазначив, зокрема, так:

«У липні 2019 року [заявниця] звернулася до суду із заявою про видачу обмежувального припису щодо [її колишнього чоловіка] у зв'язку з тим, що останній систематично вчиняє насильницькі дії відносно неї та дітей, морально її принижує. Ці діяння мають характер мордувань і поєднані з фізичним, психологічним та сексуальним насильством.

При вирішенні питання щодо застосування такого заходу суд на підставі установлених обставин ... має оцінити пропорційність втручання у права і свободи особи враховуючи, що ці заходи пов'язані з протиправною поведінкою такої особи [кривдника].

Тому висновок судів [нижчої інстанції] про неможливість задоволення вимог постраждалої щодо ... тимчасового обмеження прав [відповідача] на користування квартирою, право спільної власності на яку належить

відповідачу, є помилковим, оскільки позбавляє заявницю гарантій ..., які передбачені Законом про домашнє насильство.

У цій справі суди [нижчої інстанції] ...зробили висновок, що існує високий рівень вірогідності [повторного вчинення домашнього насильства] ...

За таких обставин колегія суддів ... вважає, що вимоги [заявниці] ... щодо заборони [заявнику] перебувати ... у квартирі ... [та] заборони йому наближатися на визначену відстань до 2 км до [квартири], підлягають задоволенню...»

II. ВІДПОВІДНІ МІЖНАРОДНІ ДОКУМЕНТИ

55. Короткий виклад відповідних міжнародних матеріалів можна знайти в справі «Володіна проти Росії» (Volodina v. Russia), №41261/17, пп. 51–60, від 9 липня 2019 року).
56. У своїй Рекомендації Rec(2002)5 від 30 квітня 2002 року про захист жінок від насильства Комітет міністрів Ради Європи зазначив, серед іншого, що держави-члени повинні запроваджувати, розробляти та/або вдосконалювати, де це необхідно, національну політику проти насильства на основі: максимальної безпеки та захисту жертв, підтримки та допомоги, коригування кримінального та цивільного законодавства, підвищення обізнаності громадськості, навчання фахівців, які стикаються з насильством щодо жінок, а також його запобігання.
57. Стосовно насильства в сім'ї Комітет міністрів рекомендував державам-членам класифікувати всі форми насильства в сім'ї як кримінальні злочини та передбачити можливість заходів, зокрема: давати можливість судовій владі вживати тимчасових заходів, спрямованих на захист жертв; заборонити зловмиснику контактувати, спілкуватися з жертвою або наближатися до неї, проживати у визначених районах або перебувати в них; карати за всі порушення заходів, накладених на кривдника; встановити обов'язковий робочий протокол для поліції та медичних і соціальних служб.

III. МАТЕРІАЛИ СТОСОВНО НАСИЛЬСТВА ЩОДО ЖІНОК В УКРАЇНІ

58. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція) була підписана Україною 7 листопада 2011 року, та досі не ратифікована. 4 листопада 2017 року пан Н. Мужнекс (Muiznieks), Комісар Ради Європи з прав людини, звернувся з листом до пана А. Парубія, спікера українського парламенту, закликаючи посприяти процесу ратифікації Стамбульської конвенції. У листі, зокрема, йдеться про таке:

«Під час своїх візитів до країни мені висловили кілька заперечень та хибні уявлення про Конвенцію. Ці аргументи можна узагальнити та протиставити їм наведене нижче.

Заперечення щодо використання слова «гендер» за його передбачувані

«ідеологічні» значення. Поняття «гендер» чітко визначено у Конвенції, де зазначається, що, хоча поняття «стать» стосується біологічних ознак, які характеризують людей (як жінок і чоловіків), гендер «означає соціально сформовані ролі, поведінку, дії та властивості, які суспільство вважає притаманними жінкам і чоловікам». Це визначення також використовує Комітет з ліквідації дискримінації щодо жінок та інші органи ООН. Це значення також дотичне до визначення «гендерні стереотипи».

- Деякі критики визнають, що насильство стосовно жінок є проблемою, і бажають унеможливити оспорювання владою традиційних гендерних ролей та стереотипів через культурно-зумовлене твердження про те, що чоловіки та жінки мають відігравати різні ролі як у суспільному житті, так і в сім'ї. Цей підхід обмежує жінок стереотипною роллю матері, суть якої зводиться до народження дітей і турботи про них у домашніх умовах.

- Інші пішли ще далі, стверджуючи, що Стамбульську конвенцію не потрібно ратифікувати, оскільки це поставить під загрозу суспільство з традиційними сім'ями. Я хотів би запевнити всіх у відсутності такої небезпеки, тому що всі заходи, передбачені Стамбульською конвенцією, посилюють сімейні основи та зв'язки, тим самим запобігаючи основній причині руйнування сімей, тобто насильству, і долаючи її.

- Ще одне критичне зауваження щодо Конвенції стосується начебто її

«необґрунтованої» уваги до жінок, тоді як і чоловіки також можуть бути жертвами насильства. Проте дані, зібрані в різних країнах-членах Ради Європи, зокрема в Україні, вказують на те, що в переважній більшості випадків домашнього насильства саме жінки є об'єктами насильства з боку чоловіків. Загалом, як показують численні дослідження, жінки та дівчата перебувають у зоні підвищеного ризику гендерно-зумовленого насильства на відміну від чоловіків, а також те, що спрямоване проти жінок насильство залишається широко поширеним явищем. Варто також наголосити, що згідно зі Стамбульською конвенцією, як чоловіки, так і діти можуть також бути жертвами домашнього насильства, і це теж потрібно враховувати.

Стамбульська конвенція спрямована на викорінення насильства стосовно жінок та домашнього насильства, тим самим передбачаючи

створення комплексної системи ефективної боротьби з такими явищами. Якщо кожен буде поважати основоположні права на життя, безпеку, свободу, гідність, фізичну та духовну недоторканість, від усіх цих заходів отримують зиск як окремі жертви, так і сім'ї та суспільство в цілому.

Я був би вдячний за доведення суті мого листа до відома всіх депутатів Верховної Ради України, і я з нетерпінням очікую інформації про стан ратифікації документа».

59. У березні 2017 року у своїх Заключних зауваженнях до восьмої періодичної доповіді України Комітет ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок (CEDAW) зазначив, зокрема, таке:

«26. Комітет як і раніше стурбований збереженням в політичному дискурсі, ЗМІ та в суспільстві глибоко укорінених патріархальних поглядів і дискримінаційних стереотипів щодо ролі та обов'язків жінок та чоловіків в сім'ї, які увічнюють підлегле становище жінок в сім'ї і суспільстві, що, зокрема, відображається на виборі жінок в сфері освіти і професійної діяльності, виражається їх обмеженою участю в політичному і громадському житті, їх нерівною участю на ринку праці і нерівним становищем в сімейних відносинах. Комітет нагадує, що такі дискримінаційні стереотипи є також ключовими причинами насильства по відношенню до жінок, і висловлює стурбованість у зв'язку з тим, що до теперішнього часу держава -учасниця не вживала постійних заходів для зміни або усунення дискримінаційних стереотипів і негативних традиційних підходів.

29. Посилаючись на свою загальну Рекомендацію №19 (1992) про насильство по відношенню до жінок, Комітет рекомендує державі-учасниці:

(а) прискорити ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок та насильством у сім'ї [Стамбульська конвенція];

(б) Прийняти всеосяжні заходи щодо запобігання та боротьби з насильством щодо жінок та дівчат і забезпечити, щоб винні притягувалися до відповідальності і несли належне покарання; ...»

60. Згідно з дослідженням щодо насильства над жінками в Україні, проведеним під керівництвом ОБСЄ (2018 р.), більшість опитаних жінок стурбовані цією проблемою, зокрема 64% з них кажуть, що це поширене явище. Деякі ключові висновки та рекомендації Дослідження були такими:

«...Рівень насильства над жінками (VAW) дуже високий, однак жінки однаково неохоче повідомляють про нього або шукають допомоги.

В Україні більш ніж чверть жінок (26%) зазнала фізичного й/або сексуального насильства з боку нинішнього або попереднього партнера. Дві третини жінок (65%) пережили психологічне насильство з боку інтимного партнера, що значно перевищує відповідний середній показник ЄС (43%) і вище за показник будь-якої його країни. Проте лише 7% жінок, що постраждали від насильства з боку нинішнього партнера, і 12% жінок, що постраждали від насильства з боку попереднього партнера, повідомили про такі випадки в поліцію. Зважаючи на те, що 52% жінок, постраждалих від насильства з боку інтимного партнера, отримали фізичні наслідки від пережитого ними найсерйознішого інциденту насильства, то ймовірно, що про більш жорстокі форми насильства не завжди повідомляють.

Учасниці якісного дослідження вважали психологічне насильство нормальним явищем, також 26% жінок вважали домашнє насильство особистою справою. Експерти, з якими проводилося обговорення в рамках цього дослідження, зазначили, що існує колективна толерантність до насильства, а жінки, які брали участь у дослідженні, зауважили, що почуття сорому стає перешкодою, щоб повідомити про насильство. Щодо насильства з боку нинішнього партнера, то більше ніж чотири жінки з п'яти (81%), які вказали про пережитий випадок найсерйознішого інциденту, не зверталися до поліції або будь-якої іншої організації. Така сама ситуація і з жінками, які постраждали від насильства з боку попереднього партнера або іншої, ніж партнер, особи (67% і 52% відповідно)».

61. Державна політика Міністерства внутрішніх справ Великої Британії та Інформаційна записка щодо України стосовно гендерно-зумовленого насильства (травень 2018 р.) містила, зокрема, таку інформацію:

«4.2.3. ... Катерина Левченко, президент ГО «Ла Страда – Україна», представила статистичні дані, зібрані в результаті опитування працівників органів поліції та прокуратури, аналізу судових рішень у справах про насильство щодо жінок та домашнє насильство. 10% прокурорів, 11% суддів, 12% працівників поліції виправдовують деякі випадки насильства в сім'ї. 39% працівників системи кримінального судочинства вважають домашнє насильство особистою справою, а 60% звинувачують у сексуальному насильстві постраждалих.

Під час судового розгляду справ про домашнє насильство 77% прокурорів, 81% працівників поліції та 84% суддів вважають примирення [між] партнерами та збереження сім'ї ... пріоритетно важливим, при цьому насильство недооцінюють та розглядають як незначну суперечку.

Суди часто розглядають справи про насильство з формальної точки зору. Моніторинг 77 слухань показав, що середня тривалість засідань становить від 4 до 23 хвилин. Кривдники не відвідують слухання.

Лише кожний 6-ий кривдник з'являється у суді. Часто це закінчується скасуванням слухань».

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 8 КОНВЕНЦІЇ

62. Заявниця скаржилася, що відмова національних судів видати наказ про виселення О. Л. піддала її та дітей постійному ризику знущання та насильства. Вона посилалася на статтю 8 Конвенції, яка в частині, що стосується цього питання, говорить:

«1. Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. ...»

G. КРИТЕРІЙ ПРИЙНЯТНОСТІ

63. Уряд не заперечував щодо прийнятності цієї скарги.

64. Суд зазначає, що ця скарга не є ані явно необґрунтованою, ані непринятною з будь-яких інших підстав, перелічених у статті 35 Конвенції. Тому вона має бути оголошена прийнятною.

H. СУТЬ СПРАВИ

I. Подання сторін

(а) Заявниця

(i) Інформація щодо гендерно-зумовленого насильства в Україні

65. Заявниця стверджувала, що проблема домашнього насильства дуже поширена в українському суспільстві, яке демонструє високу толерантність до цього явища.

66. Вона зауважила, що згідно з дослідженням 2014 року, проведеним аналітиками GfK на запит Фонду ООН у галузі народонаселення (UNFPA), кожна п'ята українська жінка у віці від п'ятнадцяти до сорока дев'яти років (19%) зазнала фізичного насильства з того часу, як їй виповнилося п'ятнадцять років. Приблизно половина жертв фізичного насильства, а саме 9%, зазнавали фізичного насильства щонайменше один раз за останні дванадцять місяців, що передували дослідженню.

67. За даними прес-центру Національної поліції, у 2018 році українська поліція отримала від жінок 89,5 тис. скарг про домашнє насильство.

68. Згідно з Єдиним державним реєстром судових рішень у період між січнем і серпнем 2019 року було винесено ухвали у п'ятдесяти восьми кримінальних справах про домашнє насильство. У двадцяти трьох із цих справ суди затвердили угоду про примирення між постраждалими та обвинуваченими. У тридцяти п'яти справах, що залишились, суди винесли рішення по суті, призначивши такі покарання: ув'язнення (дві справи); умовне звільнення (п'ять справ); обмеження свободи або короткочасне затримання (сім справ); громадські роботи (двадцять справ). На практиці в більшості справах кривднику дозволяли «відбувати покарання» вдома, де він мав можливість тісного контакту з постраждалою, яка залишалася під загрозою подальшого насильства.

(ii) Подання щодо особистої ситуації заявниці

69. Заявниця стверджувала, що вона сама переживала спалахи люті О. Л. та скандали за його участю в стані алкогольного сп'яніння протягом багатьох років, перш ніж вирішити вимагати його виселення, і лише після того, як попередження й інші заходи, вжиті органами влади у відповідь на окремі випадки, не дали відчутних результатів. Вона зауважила, що в деяких випадках відкликала свої скарги на О. Л. під тиском; органи влади не хотіли розслідувати їх і переконували її, що в її власних інтересах помириться з колишнім чоловіком та закрити справу.

70. Однак оскільки акти насильства продовжувалися, врешті-решт заявниця була змушена подати заяву про виселення О. Л., адже це був єдиний ефективний спосіб захисту безпеки та прав її та дітей. Заявниця стверджувала, що у її справі національні суди не досягли справедливого балансу між інтересами її та дітей з одного боку, та інтересами її колишнього чоловіка з іншого. Зокрема, суди застосували надмірно формальний підхід до визначення систематичності неправомірних дій О. Л., а також не врахували важливість попереджень та інших заходів, призначених владою для боротьби з його спалахами люті. Також вони не брали до уваги той факт, що О. Л. був співвласником іншого житла, а вона була жінкою-інвалідом та одинокою матір'ю, яка має одноосібне право на опіку над чотирма дітьми. Заявниця наголосила, що квартира, яка була предметом спору, фактично була надана муніципальними органами влади в першу чергу на благо дітей, і в її справі зростання дітей у безпечному та захищеному середовищі було першочерговим.

71. Далі заявниця зазначила, що вона вдячна муніципальній владі за те, що вона та діти отримали можливість стати власниками згаданої вище квартири у 2019 році. Однак вона погодилася ділити право власності з О. Л. не з власної волі. Оскільки її заяву про виселення не було задоволено, і він залишався законним мешканцем квартири, згідно із законом, не було можливості отримати право власності на квартиру без його участі.

72. Заявниця також стверджувала, що їй було потрібно близько двох років, щоб аргументувати свою вимогу про виселення перед національними судами. Кінцеве відхилення цієї вимоги після таких великих зусиль з її боку породило

в О. Л. відчуття повної безкарності та піддало її та дітей ще більшому ризику повторних психологічних знущань і загрози фізичних нападів. У зв'язку з цим заявниця зазначила, що врешті-решт вона була змушена подати проти нього нову кримінальну скаргу та ініціювати провадження щодо позбавлення його батьківських прав. Це провадження тривало на той час, коли вона подала свої зауваження.

(b) Уряд

73. Уряд стверджував, що стосовно заявниці не було порушено позитивне зобов'язання, передбачене статтею 8. Уряд вважав, що національна влада вжила всіх необхідних заходів, щоб захистити її та дітей від домашнього насильства.
74. Зокрема, поліція та соціальні служби оперативно відреагували на її скарги про спалахи люті О. Л., ініціювавши провадження, надавши попередження та запропонувавши консультативну допомогу. Уряд зауважив, що сама заявниця не скаржилася Суду на реакцію цих органів влади на її заяви про домашнє насильство, що, на його думку, означало її визнання того, що ця реакція дійсно була ефективною. Ба більше, сама заявниця неодноразово просила звільнити О. Л. від відповідальності, відкликала свої скарги та відхилила пропозицію про психологічну допомогу, у такий спосіб перешкоджаючи компетентним органам здійснювати свої обмежувальні повноваження.
75. У будь-якому випадку, навіть припустивши, що попри зазначене вище, у держави також було позитивне зобов'язання застосувати цивільно-правовий засіб судового захисту, і це зобов'язання було належним чином виконано. Стаття 116 Житлового кодексу, на підставі якої заявниця подала вимогу про виселення О. Л., загалом була належним засобом правового захисту у її справі. Заявниця не перемогла в національному провадженні, оскільки вона не побудувала свою справу на фактах. Зокрема, вона не продемонструвала провини О. Л. у постійних та непоправних, неправомірних діяннях такої тяжкості, що для неї було неможливо жити в одній квартирі з ним. Отже, вона не виконала умов, встановлених законом для запуску механізму виселення, і Апеляційний суд правильно збалансував інтерес заявниці у виселенні О. Л. та його зацікавленість у подальшому проживанні у своєму домі.
76. Уряд також зазначив, що після закінчення провадження про виселення заявниця, О. Л. та їхні діти подали спільний запит до місцевих органів влади про присвоєння права власності на квартиру, що була предметом спору. На думку уряду, співпраця заявниці та О. Л. у цьому питанні продемонструвала ще один доказ того, що їхнє спільне життя не було об'єктивно нестерпним.

2. Оцінка Суду

77. Суд перш за все зазначає, що, як зауважив Уряд, заявниця в цій справі не скаржилася на якість загального реагування національних органів влади на її скарги про домашнє насильство. Вона скаржилася лише на те, що

національні суди відмовились видати наказ про виселення її колишнього чоловіка, стверджуючи, що ця відмова піддала її та її неповнолітніх дітей ризику подальшої небезпеки (звірте та порівняйте ситуацію зі справою «Б. проти Республіки Молдова» (B.v. the Republic of Moldova), № 61382/09, пункти 31 та 62, від 16 липня 2013 року). Таким чином, у цій справі від Суду не вимагали досліджувати якість застосованої законодавчої та адміністративної бази в цілому. Він, головним чином, зосереджуватиме увагу на реагуванні цивільних судів на вимоги заявниці про виселення заявника, хоч і на тлі послідовних скарг про домашнє насильство, існування якого не викликає сумніву.

78. Суд повторює, що проблема домашнього насильства, яке може мати різні форми, – від фізичного нападу до сексуального, економічного, емоційного насильства або словесної образи – виходить за межі обставин конкретної справи. Це загальна проблема, яка в тій чи іншій мірі непокоїть усіх держав-членів та не завжди лежить на поверхні, оскільки часто постає в контексті особистих стосунків або закритих систем (рішення в справі Володіної, згадане вище, п. 71). Хоча це явище може найчастіше зачіпати жінок, Суд визнає, що чоловіки також можуть бути жертвами домашнього насильства і, насправді, діти теж часто страждають, прямо чи опосередковано. Відповідно, Суд враховуватиме серйозність згаданої проблеми під час розгляду цієї справи (див. «Опуз проти Туреччини» (Opuz v. Turkey), № 33401/02, п. 132, ЄСПЛ, 2009 рік)
79. У різних справах, залежно від індивідуальних обставин цих справ, Суд попередньо розглядав проблему домашнього насильства відповідно до статей 2, 3, 8 та 14 Конвенції (див., зокрема, рішення в справі «Талпіс проти Італії» (Talpis v. Italy), № 41237/14, п. 100, від 2 березня 2017 року). У всіх цих справах Суд встановив, що згідно з Конвенцією, органи державної влади мають позитивне зобов'язання розробити та застосувати належну нормативно-правову базу, що забезпечить ефективний захист від актів домашнього насильства (див., зокрема, рішення в справах «Беваква та С. проти Болгарії» (Bevacqua and S. v. Bulgaria), № 71127/01, п. 65, від 12 червня 2008 року; «А. проти Хорватії» (A. v. Croatia), №55164/08, п. 60, від 14 жовтня 2010 року; «Хайдуова проти Словаччини» (Hajduová v. Slovakia), №2660/03, п. 46, від 30 листопада 2010 року).
80. У зв'язку з цим Суд постановив, зокрема, що там, де особа достовірно стверджує про те, що вона зазнавала неодноразових актів домашнього насильства, якими б незначними поодинокі випадки не були, національні органи влади повинні оцінити ситуацію у всіх аспектах, включно з ризиком повторення подібних інцидентів (див., mutatis mutandis, рішення в справі «Ірина Смірнова проти України»,

№1870/05, пп. 71 та 89, від 13 жовтня 2016 року). Серед іншого, ця оцінка повинна належним чином брати до уваги особливу вразливість жертв, які часто емоційно, фінансово чи іншим чином залежать від своїх кривдників, а також психологічний вплив можливого повторного знущання, залякування та насильства на їхнє повсякденне життя (див., mutatis mutandis, згадане вище рішення в справі «Хайдуова», п. 46, та

«Ірина Смірнова», там само). Якщо встановлено, що на конкретну особу націлені систематичні дії, і за ними ймовірно йтимуть подальші випадки насильства, окрім реагування на конкретні випадки, органам влади може бути запропоновано вжити відповідних заходів загального характеру для боротьби з основною проблемою та запобігання жорстокому поводженню в майбутньому (див. рішення у справах

«Дордевіч проти Хорватії» (Đorđević v. Croatia) №41526/10, пп. 92–93 та 147–49, ЄСПЛ, 2012 р.; та Ірини Смірнаної, цитоване вище, там само).

81. Заявниця у цій справі представила достовірні твердження про те, що протягом тривалого періоду часу вона зазнавала фізичного насильства, залякування та погроз з боку О. Л., її колишнього чоловіка, з яким вона досі живе у квартирі. Ці події вплинули на стабільність її фізичного та психологічного стану, і тому вони стосуються сфери приватного життя за змістом статті 8 Конвенції (порівняйте зі згаданим вище рішенням у справі «Хайдуова», п. 49; «Єремія проти Республіки Молдова» (Egemia v. The Republic of Moldova), № 3564/11, п. 73, від 28 травня 2013 року; та «Б. проти Молдови» (B. v. Moldova), цитовано вище, п. 71). Ці події схожим чином вплинули на її право на користування помешканням без насильства, яке також захищене статтею 8 (див., зокрема, рішення в справі «Калуча проти Угорщини» (Kalucz v. Hungary), № 57693/10, п. 59, від 24 квітня 2012 року).
82. Суд бере до уваги той факт, що органи влади, які добре знали ситуацію, неодноразово втручалися в окремі інциденти. Він також зазначає, що заявниця, яка вважала, що ці заходи не владнали ситуацію, подала цивільний позов відповідно до статті 116 Житлового кодексу, яка передбачає можливість виселення мешканців соціального житла за систематичні протиправні дії. Беручи до уваги конкретні факти цієї справи, формулювання статті 116 та пояснення Уряду, Суд вважає, що цей цивільний засіб захисту, як такий, міг компенсувати суть скарги заявниці, хоча не факт, що, на відміну від обмежувального припису, він міг бути ефективним у терміновому порядку (зіставте та порівняйте з рішенням у справі Ірини Смірнаної, згадане вище, пп. 95–99).
83. Суд також зазначає, що Рівненський міський суд, який розглядав скаргу заявниці в першій інстанції, насправді виніс рішення на її користь. Згодом, зазначене вище рішення було скасоване в апеляційному провадженні, головним чином на підставі того, що виселення О. Л. було б непропорційним втручанням у його право на повагу до житла (див. пункт 37 вище). Отже, головним завданням для Суду в цій справі є визначення того, чи досягнуто цим рішенням справедливий баланс між протилежними інтересами, про які йдеться (див., *mutatis mutandis*, рішення в справі «Пфайфер проти Австрії» (Pfeifer v. Austria), №12556/03, п. 38, від 15 листопада 2007 року, та

«Б. проти Молдови», згадане вище, п. 73). За таких обставин Суд нагадує, що саме національні суди повинні насамперед вирішувати проблеми тлумачення національного законодавства, і Суд не в змозі зайняти їхнє місце у цьому питанні (див. рішення в справах

«Сьодерман проти Швеції» (Söderman v. Sweden) [ВП], №5786/08, п.

102, ЄСПЛ, 2013 р., та «Белшан проти Румунії» (Bălșan v. Romania),

№49645/09, п. 67, від 23 травня 2017 року). Утім, поважаючи національні суди у виборі відповідних заходів, Суд зобов'язаний переглянути їхні висновки з погляду Конвенції (див., *mutatis mutandis*, рішення в справі «Валюлієне проти Литви» (Valiulienė v. Lithuania),

№33234/07, п. 76, від 26 березня 2013 року).

84. Суд раніше вказував у своїй судовій практиці, що виселення є найбільш крайнім заходом втручання у право людини на повагу до житла, гарантоване статтею 8 Конвенції (див., серед інших документів, рішення в справі «Кривіцька та Кривіцький проти України», № 30856/03, п. 41, від 2 грудня 2010 року). Однак він також заявив, що втручання національних органів влади в особисті права, передбачені статтею 8, може бути необхідним для захисту здоров'я та прав інших (див., серед інших документів, *mutatis mutandis*, рішення в справах

«Опуз», цитовано вище, п. 144; «Єремія», згадано вище, п. 52; та

«Володіна», згадано вище, п. 86). Ба більше, у контексті статті 2 Суд зазначив, що у справах про домашнє насильство права кривдників не можуть переважати права жертв, зокрема, на фізичну та психологічну недоторканість (див., *mutatis mutandis*, рішення в справах «Опуз», цитовано вище, п. 147, та «Талпіс», згадано вище, п. 123).

85. Беручи до уваги аргумент Уряду про те, що стаття 116 Житлового кодексу загалом є ефективним засобом захисту скарги заявниці, у цій справі, з погляду Конвенції, національні суди, зіткнувшись із твердженнями заявниці про те, що О. Л. періодично піддавався спалахам люті під час домашніх сварок, були зобов'язані в контексті провадження про виселення, ініційованого відповідно до зазначеного вище положення, оцінити достовірність її заяв та ризик майбутнього насильства у разі, якщо сторони продовжуватимуть жити під одним дахом. З матеріалів, що надійшли до Суду, не випливає, що

Апеляційний суд або Верховний суд провели комплексну оцінку цих елементів.

86. Зокрема, як випливає з ухвали Апеляційного суду, він визнав, що певні порушення дійсно були присутні, і навіть визнав за доцільне «попередити [О. Л.], щоб він змінив своє ставлення...» (див. пункт 39 вище). Однак хоча проти О.Л. було порушено кримінальне та адміністративне провадження у зв'язку з фізичним нападом на заявницю, і хоча поліцейські органи проводили з ним «профілактичні бесіди» та неодноразово виносили йому «попередження», прийнявши клопотання про виселення, суд встановив, що «систематичне порушення правил співжиття [О. Л.] не було продемонстровано» (див. параграф 39 вище; порівн. з рішенням у справі «Б. проти Молдови», цитованим вище, п. 74). За цих обставин Суд

повторює, що там, де національні органи влади стикаються з достовірними твердженнями про домашнє насильство, вони повинні оцінити ситуацію в цілому, зокрема й ризик майбутнього насильства. Як впливає зі звітів соціальних працівників та поліції, О. Л. неодноразово ухилився від спроб обговорити з ним ситуацію для пошуку відповідного рішення та запобігання ризику подальших спалахів люти (див. пункти 26 і 28 вище). Не видно, що Апеляційний суд взяв це до уваги та спробував проаналізувати потенційний ризик повторного насильства.

87. Він головним чином посилався на той факт, що О. Л. ніколи не отримував офіційного покарання. Не було здійснено аналізу основних причини цього, зокрема випадків, коли органи влади не відреагували на повідомленнями про інциденти (див. пункти 10, 11, 18 та 24 вище) або коли заявниця відкликала свою скаргу щодо дій, які могли б становити серйозні правопорушення (див. пункти 18 та 32 вище). На цьому етапі Суд зауважує, що через специфіку домашнього насильства відкликання скарг жертвами є повторюваним явищем (див., зокрема, рішення у справах «Опуз», згадано вище, пп. 138–39; «Володіна», згадано вище, п. 99; та «Б. проти Молдови», цитовано вище, п. 54). Він вважає, що таке відкликання не повинне звільняти національні органи влади від обов'язку оцінювати тяжкість ситуації для пошуку відповідного рішення. Ба більше, автоматичне покладання на той факт, що ймовірні жертви відкликали свою скаргу, без комплексного аналізу ризиків, з якими вони продовжують жити, є несумісним з обов'язком держав враховувати вразливість жертв домашнього насильства, звільнившись від своїх позитивних зобов'язань у цій сфері згідно зі статтями 3 та 8 Конвенції.
88. Далі Суд зазначає, що, як впливає з матеріалів справи, О. Л. та заявниця отримали соціальну квартиру, що є предметом спору, у зв'язку з народженням їхніх доньок. Після розлучення лише заявниця отримала опіку над дітьми. О. Л., зі свого боку, неодноразово ухилився від сплати аліментів на дітей, а шкільні та соціальні працівники зазначали, що він був емоційно відсторонений від їх виховання. Повідомлялося, що діти, які неодноразово ставали свідками його сварок із заявницею, зазнавали серйозних страждань (див. пункти 26 та 29 вище). З ухвали Апеляційного суду не впливає, чи він розглядав вплив цих обставин на правомірність тривалої зацікавленості О. Л. у збереженні соціального помешкання та чи аналізував, як його жорстока поведінка стосовно заявниці впливала на законні інтереси дітей.
89. У свою чергу, Верховний суд відхилив апеляційну скаргу заявниці на рішення Апеляційного суду, схваливши його аналіз.
90. З огляду на ці чинники, детально описані вище, Суд вважає, що, відхиляючи скаргу заявниці про виселення О. Л. відповідно до статті 116 Житлового кодексу, яка, як пояснив Уряд, загалом, є належним законодавчим рішенням для її справи, національні судові органи не здійснювали комплексний аналіз ситуації та ризику майбутнього психологічного й фізичного насильства, з яким стикалися заявниця та її діти. Суд також зазначає, що провадження тривало понад два роки на трьох рівнях юрисдикції, протягом яких заявниця та її діти залишалися під загрозою подальшого насильства (порівн. з рішенням у справі

«Беваква та С.», згадано вище, п. 76). Таким чином, не було досягнуто справедливого балансу між усіма протилежними особистими інтересами. Відповідь цивільних судів на позов заявниці про виселення її колишнього чоловіка не відповідала позитивному зобов'язанню держави забезпечити ефективний захист заявниці від домашнього насильства.

91. Отже, у цій справі було порушено статтю 8 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ СТАТЕЙ 6 ТА 13 КОНВЕНЦІЇ

92. Посилаючись на статті 6 та 13 Конвенції, заявниця також скаржилася на те, що рішення Апеляційного суду та Верховного суду в її справі не дали належної відповіді на її важливий аргумент щодо ймовірності ризику подальшого домашнього насильства стосовно неї та її дітей у разі, якщо їм доведеться продовжувати жити з О. Л., і що, зважаючи на те, як національні суди тлумачили та застосовували національне законодавство в її справі, вона не мала ефективного засобу правового захисту для своїх скарг за статтею 8 Конвенції.
93. Беручи до уваги факти справи, подання сторін та висновки, передбачені статтею 8 Конвенції, Суд вважає, що він розглянув основне правове питання, порушене у цій заяві, і що немає потреби виносити окреме рішення щодо прийнятності та суті вищезазначених скарг (для прикладу, див.: «Центр правових ресурсів від імені Валентіна Кампеану проти Румунії»)(Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Romania) [ВІП], № 47848/08, п. 156, ЄСПЛ, 2014 р.).

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

94. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або Протоколів до неї, і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

I. Шкода

95. Заявниця вимагала 20 000 євро як відшкодування моральної шкоди. Вона стверджувала, що ця сума допоможе їй придбати окрему квартиру і, нарешті, жити окремо від О. Л.
96. Уряд зазначав, що ця вимога була надмірною та необґрунтованою.
97. Суд вважає, що заявниця, імовірно, відчувала біль та страждання через факти, що дають підставу встановити порушення статті 8 у цій справі. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, Суд присуджує заявниці

4500 євро компенсації за моральну шкоду та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись.

Ж. Судові й інші витрати

98. Заявниця також вимагала 2000 євро компенсації судового збору та 80 євро на адміністративні витрати, понесені її адвокатом, пані Н. Бухтою, у зв'язку з її представництвом у Суді. Вона просила переказати ці кошти безпосередньо на рахунок її представниці. На підтвердження цієї вимоги заявниця надала копію підписаного між нею та пані Н. Бухтою договору від 1 лютого 2019 року щодо представництва її інтересів у провадженні в Суді. Він передбачав, що після завершення провадження заявниця повинна сплатити пані Бухті 50 євро за кожну годину роботи та додатково суму в розмірі 4% від суми за виконану роботу на адміністративні та поштові витрати; однак загальна сума не повинна перевищувати суми, призначеної Судом щодо судових та інших витрат. Заявниця також надала табель обліку робочого часу, заповнений пані Бухтою стосовно виконаної роботи, у якому зазначалося, що пані Бухта працювала над справою сорок годин.
99. Уряд запропонував Суду відхилити вимогу щодо судового збору, оскільки заявниця фактично не понесла зазначених вище витрат. Також він стверджував, що вимоги щодо компенсації адміністративних та поштових витрат не були підтверджені жодними квитанціями про поштову оплату чи іншими відповідними документами.
100. На підставі усталеної практики Суду (для прикладу, див. рішення в справі «Белоусов проти України», № 4494/07, пп. 115–17, від 7 листопада 2013 року), Суд вважає доцільним призначити заявниці, якій також було надано 850 євро правової допомоги, 1150 євро на оплату витрат за юридичні послуги, які будуть перераховані безпосередньо на рахунок її представниці, як зазначила заявниця.

З. Пеня

101. Суд вважає за належне постановити, що пеня має ґрунтуватися на граничній позичковій ставці Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

НА ЦИХ ПІДСТАВАХ СУД ОДНОСТАЙНО

1. Оголошує скаргу за статтею 8 прийнятною;
2. Постановляє, що у цій справі було порушення статті 8 Конвенції;
3. Постановляє, що немає потреби у розгляді скарги за статтями 6 та 13 Конвенції;
4. Ухвалює

- (а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці наведені нижче суми; ці суми мають бути конвертовані у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:
 - (і) 4500 євро (чотири тисячі п'ятсот євро), а також будь-який податок, який може стягуватись з цієї суми, як компенсацію моральної шкоди;
 - (іі) 1150 євро (одна тисяча сто п'ятдесят євро), а також будь-який податок, який може стягуватись із заявниці щодо судового збору, який потрібно переказати безпосередньо на рахунок представниці заявниці, пані Н. Бухти;
 - (б) що після спливу зазначених вище трьох місяців і до моменту виплати на ці суми має нараховуватися пеня, виходячи з розміру дійсної на цей період граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, плюс три відсотки;
5. Відхиляє решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 3 вересня 2020 року відповідно до пунктів 2 та 3 Правила 77 Регламенту Суду.

Віктор Соловейчик (Victor Soloveytschik) Сіофра О'Ліпі (Síofra O'Leary)
Заступник Секретаря
Голова

